

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

5. října 2017*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření přijatá vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku – Opatření přijatá vůči osobám odpovědným za zneužití státních prostředků a osobám nebo subjektům s nimi spojeným – Zmrazení finančních prostředků – Seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje zmrazení finančních prostředků – Ponechání jména žalobce na seznamu – Nedostatečný skutkový základ – Zjevně nesprávné posouzení – Nesprávné právní posouzení – Právo na vlastnictví – Zásada řádné správy – Přiměřená délka soudního řízení – Presumpce nevinu – Návrh na úpravu žaloby – Potvrzující akt – Nepřípustnost“

Ve věci T-175/15,

Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk, s bydlištěm v Tunisu (Tunisko), zastoupený J.-R. Farthouatem, J.-P. Mignardem, N. Boulayem, avocats, a S. Crosbym, solicitor,

žalobce,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené původně A. de Elera-San Miguelem Hurtadem a G. Étienne, poté A. de Elera-San Miguelem Hurtadem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba podle článku 263 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/157 ze dne 30. ledna 2015, kterým se mění rozhodnutí 2011/72/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. 2015, L 26, s. 29), v rozsahu, v němž se týká žalobce, zrušení rozhodnutí Rady ze dne 16. listopadu 2015, kterým byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29. května 2015 o vyškrtnutí jeho jména ze seznamu přiloženého k rozhodnutí Rady 2011/72/SZBP ze dne 31. ledna 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. 2011, L 28, s. 62), a zrušení rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/119 ze dne 28. ledna 2016, kterým se mění rozhodnutí 2011/72. (Úř. věst. 2016, L 23, s. 65), v rozsahu, v němž se týká žalobce,

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, I. Labucka a I. Ulloa Rubio, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. prosince 2016,

* Jednací jazyky: angličtina a francouzština.

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu a skutkový rámec

- 1 V návaznosti na politické události, ke kterým došlo v prosinci 2010 a lednu 2011 v Tunisku, přijala Rada Evropské unie dne 31. ledna 2011 na základě článku 29 SFEU rozhodnutí 2011/72/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. L 28, s. 62).
- 2 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/72 uvádějí:
 - „1) Rada dne 31. ledna 2011 znovu zdůraznila svou naprostou solidaritu s Tuniskem a jeho občany a podporu jejich úsilí zavést stabilní demokracii, právní stát, demokratický pluralismus a plné dodržování lidských práv a základních svobod.
 - 2) Rada dále rozhodla o přijetí omezujících opatření vůči osobám odpovědným za zneužití tuniských státních prostředků, neboť tím připravují tuniské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.“
- 3 Článek 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/72 stanoví:
 - „1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží nebo jsou vlastněny, drženy či ovládány osobami odpovědnými za zneužití tuniských státních prostředků a fyzickými nebo právníckými osobami nebo subjekty s nimi spojenými, jak jsou uvedeny v příloze.
 2. Žádné finanční prostředky a hospodářské zdroje nesmějí být přímo ani nepřímo zpřístupněny fyzickým či právníckým osobám nebo subjektům uvedeným v příloze nebo v jejich prospěch.“
- 4 Článek 2 rozhodnutí 2011/72 stanoví:
 - „1. Rada na návrh členského státu nebo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku sestavuje a mění seznam obsažený v příloze.
 2. Rada své rozhodnutí o zařazení na seznam včetně odůvodnění sdělí dotčené osobě či subjektu, a to buď přímo, je-li známa adresa, nebo zveřejněním oznámení, a tím umožní této osobě nebo subjektu se k záležitosti vyjádřit.
 3. Jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada své rozhodnutí přezkoumá a dotčenou osobu nebo subjekt o této skutečnosti informuje.“
- 5 Článek 3 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 stanoví:

„Příloha obsahuje důvody pro zařazení osob a subjektů na seznam.“
- 6 Článek 5 směrnice 2011/72 v původním znění stanovil:

„Toto rozhodnutí se použije po dobu 12 měsíců. Je průběžně přezkoumáváno. Pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, odpovídajícím způsobem se prodlouží nebo změní.“

- 7 Na seznamu, který byl původně přiložen k rozhodnutí 2011/72, bylo uvedeno pouze jméno Zine el-Abidine Ben Hamda Ben Aliho, bývalého prezidenta Tuniské republiky, a jeho manželky Leily Bent Mohammed Trabelsi.
- 8 Dne 4. února 2011 přijala Rada na základě čl. 2 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 a čl. 31 odst. 2 SEU prováděcí rozhodnutí 2011/79/SZBP, kterým se provádí rozhodnutí 2011/72 (Úř. věst. 2011, L 31, s. 40). Článek 1 tohoto prováděcího rozhodnutí stanovil, že příloha rozhodnutí 2011/72/SZBP se nahrazuje zněním uvedeným v příloze uvedeného prováděcího rozhodnutí. Tato příloha obsahovala jména 48 fyzických osob včetně jména obou osob jmenovaných v bodě 7 výše na prvním a druhém řádku a jména žalobce Mohameda Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouka na dvacátém osmém řádku. Na dvacátém osmém řádku této přílohy bylo ve sloupci nadepsaném „Identifikační údaje“ uvedeno toto: „Tuniský státní příslušník, narozen v Tunisu dne 11. března 1972, syn Jaouidy El BEJIOVÉ, manžel Sirine BEN ALIOVÉ, generální ředitel společnosti, pobývajících na adrese 8 rue du Commandant Béjaoui – Carthage – Tunis, držitel průkazu totožnosti č. 04766495“, a ve sloupci „Odůvodnění“ bylo uvedeno toto: „Osoba je soudně vyšetřována tuniskými orgány v souvislosti s nabýváním movitého a nemovitého majetku, otevíráním bankovních účtů a držbou aktiv v několika zemích, a to v souvislosti s transakcemi praní špinavých peněz“.
- 9 Jméno žalobce bylo původně zapsáno na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění prováděcího rozhodnutí 2011/79, a platnost tohoto zápisu byla následně prodloužena rozhodnutím Rady 2012/50/SZBP ze dne 27. ledna 2012 (Úř. věst. 2012, L 27, s. 11), rozhodnutím Rady 2013/72/SZBP ze dne 31. ledna 2013 (Úř. věst. 2013, L 32, s. 20) a rozhodnutím Rady 2014/49/SZBP ze dne 30. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 28, s. 38).
- 10 Po vydání rozsudků ze dne 28. května 2013, Trabelsi a další v. Rada (T-187/11, EU:T:2013:273), ze dne 28. května 2013, Chiboub v. Rada (T-188/11, nezveřejněný, EU:T:2013:274), a ze dne 28. května 2013, Al Matri v. Rada (T-200/11, nezveřejněný, EU:T:2013:275), Rada změnila odůvodnění pro zápis jména osob uvedených na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění prováděcího rozhodnutí 2011/79. Pokud jde o žalobce, odůvodnění pro zápis jeho jména bylo změněno rozhodnutím 2014/49 takto: „Osoba je soudně vyšetřována tuniskými orgány v souvislosti se spoluúčastí na zpronevěře veřejných finančních prostředků veřejným činitelem, spoluúčastí na zneužití pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění třetí strany, čímž státní správě vznikla škoda, a spoluúčastí na nezákonném ovlivňování veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob.“
- 11 Dopisem ze dne 12. ledna 2015 Rada informovala žalobce o tom, že hodlá opětně prodloužit platnost omezujících opatření přijatých vůči jeho osobě. K tomuto dopisu připojila osvědčení ze dne 19. prosince 2014 o soudním řízení probíhajícího vůči žalobci v Tunisku, které jí dodaly tuniské orgány. V dopise ze dne 15. ledna 2015 žalobce přednesl vyjádření a požádal Radu, aby jej z důvodů uvedených v tomto dopise vyřadila ze seznamu přiloženému k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2014/49.
- 12 Dne 30. ledna 2015 přijala Rada rozhodnutí 2015/157/SZBP, kterým se mění rozhodnutí 2011/72 (Úř. věst. L 26, s. 29). Článek 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanoví, že článek 5 rozhodnutí 2011/72/SZBP se nahrazuje tímto textem: „Toto rozhodnutí se použije do dne 31. ledna 2016. Je průběžně přezkoumáváno. Pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, může být odpovídajícím způsobem prodlouženo nebo změněno“. Jméno žalobce a příslušné odůvodnění pro jeho zápis zůstalo na seznamu připojenému k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2014/49.
- 13 Dopisem ze dne 4. února 2015 Rada odpověděla na vyjádření žalobce ze dne 15. ledna 2015. V podstatě konstatovala, že z důvodů uvedených v tomto dopise zůstávají omezující opatření přijatá vůči žalobci nadále v platnosti a připojila k uvedenému dopisu kopii rozhodnutí 2015/157. Uvedla nicméně, že vzhledem k tomu, co žalobce uvedl o soudním vyšetřování jeho osoby v Tunisku, přezkoumá tato omezující opatření znovu do 31. července 2015.

- 14 Žalobce předložil vyjádření dne 18. února, dne 29. května a dne 7. září 2015. Dopisem ze dne 16. listopadu 2015 Rada na tato vyjádření odpověděla. Zaprvé Rada zamítla žádost o přístup k žalobcovu spisu, kterou předložil v dopise ze dne 18. února 2015, a uvedla, že platnost opatření vůči žalobci prodloužila na základě osvědčení zmíněného v bodě 11 výše a že žádné jiné dokumenty nemá. Zadruhé Rada uvedla, že k dopisu přiložila výňatky ze dvou dokumentů tuniských orgánů datovaných k 11. květnu 2015, které se týkaly soudních řízení vedených vůči žalobci. Zatřetí Rada odpověděla na argumenty žalobce, které uvedl ve vyjádření ze dne 29. května 2015, zamítla jeho žádost o vyslechnutí a konstatovala, že omezující opatření vůči jeho osobě nadále platí.
- 15 Dne 30. listopadu 2015 předložil žalobce nové vyjádření, na něž Rada odpověděla dopisem ze dne 18. prosince 2015. Rada v závěru tohoto dopisu uvedla, že hodlá prodloužit platnost omezujících opatření vůči žalobci a změnit odůvodnění pro zařazení jeho jména na seznam takto: „Osoba je soudně vyšetřována tuniskými orgány v souvislosti se spoluúčastí na zpronevěře veřejných finančních prostředků veřejným činitelem, spoluúčastí na zneužití pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění třetí strany, čímž státní správě vznikla škoda, a s nezákonným ovlivňováním veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob“. Dne 5. ledna 2016 žalobce předložil v odpověď na tento dopis nové vyjádření.
- 16 Dne 28. ledna 2016 Rada přijala rozhodnutí 2016/119/SZBP, kterým se mění rozhodnutí 2011/72 (Úř. věst. 2016, L 23, s. 65), jímž byla na základě jeho čl. 1 odst. 1 prodloužena platnost rozhodnutí 2011/72 až do 31. ledna 2017. Podle čl. 1 odst. 2 tohoto rozhodnutí nahrazuje jeho příloha přílohu rozhodnutí 2011/72. Jméno žalobce je uvedeno na dvacátém osmém řádku této nové přílohy. Příslušné odůvodnění pro zápis na seznam je formulováno totožně jako odůvodnění, které žalobci sdělila Rada dopisem ze dne 18. prosince 2015. Jak Rada žalobce informovala v dopise ze dne 29. ledna 2016, tato nová formulace vychází z osvědčení tuniských orgánů ze dne 20. října 2015 přiloženého k uvedenému dopisu.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 10. dubna 2015 podal žalobce projednávanou žalobu.
- 18 Dne 2. července 2015 Rada předložila žalobní odpověď.
- 19 Replika byla předložena dne 14. září 2015 a duplika dne 8. ledna 2016.
- 20 Dne 25. ledna 2016 předložil žalobce na základě článku 86 jednacího řádu Tribunálu první návrh na úpravu žaloby, jímž hodlal návrhová žádání rozšířit na rozhodnutí Rady ze dne 16. listopadu 2015, kterým tento orgán zamítl žádost žalobce ze dne 29. května 2015 o vyškrtnutí jeho jména z přílohy k rozhodnutí 2011/72. Dne 4. dubna 2016 žalobce předložil druhý návrh na úpravu žaloby, jímž usiluje o to, aby byla jeho návrhová žádání vztažena i na rozhodnutí 2016/119.
- 21 Dne 30. března 2016 předložila Rada vyjádření k prvnímu návrhu na úpravu žaloby a dne 4. května se vyjádřila k druhému návrhu.
- 22 Po změně složení senátů Tribunálu byla tato věc rozhodnutím ze dne 3. října 2016 přidělena pátému senátu.
- 23 Na návrh soudce zpravodaje se Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení.
- 24 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 14. prosince 2016.

25 Žalobce navrhuje, aby Tribunal:

- zrušil rozhodnutí 2015/157 v rozsahu, v němž se týká jeho osoby, zrušil rozhodnutí Rady ze dne 16. listopadu 2015, kterým Rada zamítla žádost žalobce ze dne 29. května 2015 o vyškrtnutí jeho jména ze seznamu uvedeného v příloze k rozhodnutí 2011/72, a zrušil rozhodnutí 2016/119 v rozsahu, v němž se týká jeho osoby;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

26 Rada navrhuje, aby Tribunal:

- zamítl žalobu v plném rozsahu;
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí 2015/157

- 27 Na podporu své žaloby uvádí žalobce formálně šest žalobních důvodů. V rámci prvního žalobního důvodu, který je v podstatě založen na nesprávném právním posouzení, žalobce tvrdí, že soudní vyšetřování, které je vůči němu vedeno v Tunisku, neposkytuje, pokud jde o skutkový základ, dostatečnou oporu pro to, aby bylo jeho jméno ponecháno na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72. Tento první žalobní důvod je rozdělen na dvě části, z nichž první vychází z toho, že Rada nezohlednila, že se soudní řízení v Tunisku vyvíjí ve prospěch žalobce, a druhá z toho, že nezohlednila, že ve výše uvedeném soudním vyšetřování došlo k porušení zásady přiměřené délky soudního řízení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 47 listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), k němuž údajně došlo, jelikož sama Rada porušila zásadu délky soudního řízení. V rámci třetího žalobního důvodu žalobce tvrdí, že rozhodnutí 2015/157 je bezpředmětné. První část tohoto žalobního důvodu se zakládá na zjevně nesprávném posouzení vývoje demokratického procesu v Tunisku a nutnosti přijmout omezující opatření vůči státním příslušníkům této třetí země odpovědným za zneužití státních prostředků. Žalobce podpůrně namítá, že rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno. Druhá část tohoto žalobního důvodu vychází z nesprávného právního posouzení, jelikož Rada konstatovala, že důkazy předložené tuniskými orgány dokládaly, že je žalobce stíhán. Čtvrtý žalobní důvod má dvě části, z nichž první se týká porušení článku 48 Listiny a druhý porušení jejího čl. 41 odst. 1. V rámci první části tohoto žalobního důvodu žalobce tvrdí, že tisková zpráva Rady ze dne 31. ledna 2011 porušila zásadu presumpce neviny. V rámci druhé části tohoto žalobního důvodu žalobce namítá, že došlo k porušení zásady řádné správy a konkrétně práva na nestranné zacházení. Pro případ, že by byly výše uvedené žalobní důvody zamítnuty, žalobce podpůrně uvádí pátý žalobní důvod, který vychází ze „zjevně nesprávného posouzení“, k němuž podle něj došlo z důvodu, že Rada nezohlednila „trestněprávní povahu“ rozhodnutí 2015/157. Šestý žalobní důvod vychází z porušení práva na vlastnictví a porušení článku 17 Listiny.
- 28 Na úvod je třeba připomenout, že druhá část třetího žalobního důvodu, podle níž Rada nesprávně posoudila dostatečnost důkazů předložených tuniskými orgány, se ve skutečnosti pojí k prvnímu žalobnímu důvodu. Je tedy třeba považovat ji za třetí část prvního žalobního důvodu. Podobně se celý čtvrtý žalobní důvod pojí k druhému žalobnímu důvodu, jelikož se týká údajného porušení základních práv žalobce v řízení, v němž bylo přijato rozhodnutí 2015/157. Je tedy třeba konstatovat, že druhý žalobní důvod má tři části vycházející z toho, že Rada porušila články 47, 48 a 41 odst. 1 Listiny. Z výše uvedeného konečně vyplývá, že pátý a šestý žalobní důvod musí být považovány za čtvrtý a pátý žalobní důvod.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení v tom, že Rada nesprávně konstatovala, že vyšetřování probíhající vůči žalobci v Tunisku bylo možné považovat za dostatečný skutkový základ

- 29 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že k datu přijetí rozhodnutí 2015/157 nemohlo být soudní vyšetřování, které vůči němu probíhalo v Tunisku, základem pro zachování platnosti omezujících opatření Rady vůči jeho osobě. Podle něj se tento orgán dopustil nesprávného právního posouzení, neboť nezohlednil informace, které jí v tomto ohledu poskytl. Jak uvádí v úvodu tohoto žalobního důvodu, žalobce připouští, že podle bodů 77 a 84 rozsudku ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), může Rada přijmout omezující opatření v oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP) na základě soudního řízení o zneužití státních prostředků. Podle jeho názoru však je průběh tohoto soudního řízení a jeho nedostatky relevantní pro účely posouzení, zda může být platnost dotčených opatření po právu prodloužena.
- 30 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), který byl v řízení o kasačním opravném prostředku potvrzen rozsudkem ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), pojal výklad kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí Rady 2011/172/SZBP ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2011, L 76, s. 63) (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 67, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 72, 77, 82 a 84) extenzivně.
- 31 Dále je třeba připomenout, že v několika rozsudcích vydaných ve věcech, jejichž předmětem bylo zrušení omezujících opatření přijatých Radou vzhledem k situaci v Tunisku, Tribunál rovněž vyložil čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, který je formulován takřka totožně jako čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, extenzivně (rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 114; ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-224/14, nezveřejněný, EU:T:2016:375, bod 91; ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 85, a ze dne 30. června 2016, CW v. Rada T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 71).
- 32 V tomto ohledu z čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 vyplývá, že jeho cílem je zmrazit finanční prostředky osob odpovědných za zneužití tuniských státních prostředků a osob s nimi spojených, jejichž jména jsou uvedena v příloze k uvedenému rozhodnutí. Zneužití státních prostředků totiž podle bodu 2 odůvodnění tohoto rozhodnutí „připravuj[e] tuniské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi“, jelikož brání tuniským orgánům veřejné moci a orgánům s nimi souvisejících ve fungování.
- 33 Podle judikatury dále z čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 ve spojení s body odůvodnění 1 a 2 tohoto rozhodnutí vyplývá, že zmrazení finančních prostředků podle tohoto rozhodnutí není trestem za postižitelná jednání, jichž se dopustily osoby uvedené na seznamu, ani je nemá formou pokuty odradit od takového jednání. Zmrazení finančních prostředků má pouze usnadnit tuniským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět výnosy, kterých bylo dosaženo zneužitím takových státních prostředků. Má tedy čistě zajišťovací charakter a postrádá trestněprávní konotaci (rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, body 81 a 82, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 62 a 64; v tomto smyslu a obdobně viz rovněž rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 77, 78 a 206).
- 34 S ohledem na cíle rozhodnutí 2011/72 pak je třeba chápat osoby odpovědné za zneužití tuniských státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 nejen jako osoby, které již byly za takové činy odsouzeny, ale i jako osoby, proti nimž je vedeno soudní vyšetřování za účelem prokázání jejich odpovědnosti (rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 124;

ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-224/14, nezveřejněný, EU:T:2016:375, bod 100; ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 86, a ze dne 30. června 2016, CW v. Rada T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 80).

- 35 Jednotlivé části prvního žalobního důvodu je tedy třeba zkoumat na základě tohoto výkladu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, který žalobce ostatně nespochybnuje (viz bod 29 výše). Rovněž je třeba zdůraznit, že navzdory určité kolísavosti v terminologii žaloby je třeba tento žalobní důvod chápat v tom smyslu, že se týká nesprávné právní kvalifikace skutečností tvořících skutkový základ pro sporná omezující opatření, a nikoli chybějícího právního základu pro tato opatření.

– K první části prvního žalobního důvodu vycházející z toho, že Rada nezohlednila, že se jednotlivá soudní řízení probíhající vůči žalobci v Tunisku vyvíjela v jeho prospěch

- 36 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že řízení se vyvíjí v jeho prospěch, takže je nepravděpodobné, že bude postaven před soud. Na podporu tohoto argumentu uvádí tři skutečnosti. Zaprvé vychází z rozsudku tuniského kasačního soudu ze dne 1. července 2014, který rozhodl, že součástí majetku, jež zdědil po svém otci podle tuniského nařízení s mocí zákona č. 2011-47 ze dne 31. května 2011, jsou i příjmy z tohoto majetku, jakož i příjmy z jeho reinvestování. Podle žalobce tento rozsudek dokládá legalitu jeho tuniského majetku. Zadruhé poukazuje na tři rozsudky tuniských soudů ze dne 28. května 2013, 21. srpna 2014 a 17. prosince 2014, jimiž byl zrušen zákaz opustit Tunisko vůči jeho osobě. Zatřetí tvrdí, že nebyl obviněn z držení nelegálního majetku mimo území Tuniska. V replice doplňuje, že Rada se měla ujistit o důvodnosti řízení a v případě jeho neodůvodněnosti sporná omezující opatření neuplatnit, nechtěla-li se podílet na zneužívajícím jednání ze strany tuniských orgánů, které podle něj vedlo k neustálému prodlužování soudních řízení vedených vůči jeho osobě.
- 37 Rada na to namítá, že rozsudek tuniského kasačního soudu ze dne 1. července 2014 nedokládá na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, že veškerý jeho majetek v Tunisku je legální. Rada dále tvrdí, že argumenty žalobce týkající se zrušení zákazu vycestovat do zahraničí uloženého žalobci a toho, že mezi obviněním vzneseným vůči jeho osobě a majetkem, který vlastní mimo Tunisko, neexistuje žádná spojitost, jsou irrelevantní. Podle Rady žalobce mylně přirovnává sporná omezující opatření k opatřením v oblasti mezinárodní právní pomoci.
- 38 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že s ohledem na judikaturu uvedenou v bodech 33 a 34 výše musí být argumenty žalobce uplatněné v rámci této části zamítnuty.
- 39 Rada totiž musí v tomto případě ověřit, zda jsou důkazy, které má k dispozici, s to prokázat, že je vůči žalobci vedeno jedno či více soudních řízení v souvislosti se skutky, které lze považovat za zneužití státních prostředků, a zda lze na základě tohoto/těchto řízení kvalifikovat žalobce jako osobu odpovědnou za zneužití těchto prostředků či osobu s ní spojenou ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 156, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 65).
- 40 V rámci tohoto rozhodnutí Radě v zásadě nepřisluší, aby sama zkoumala a posuzovala relevantnost a správnost důkazů, z nichž vychází soudní řízení vedená vůči osobám, jejichž jméno bylo zapsáno na seznam v příloze k tomuto rozhodnutí. Jak bylo totiž uvedeno v bodě 33 výše, Rada nepřijala toto a následná rozhodnutí s cílem sankcionovat zneužití státních prostředků, které tuniské orgány vyšetřují, nýbrž s cílem umožnit těmto orgánům zjistit, že k uvedenému zneužití došlo, a získat zpět výnosy vygenerované ze zpronevěřených prostředků. Ověřit uvedené důkazy a vyvodit z toho patřičné důsledky proto musí příslušné tuniské orgány (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 158, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 66). Rada či Tribunál tedy v zásadě neověřují

opodstatněnost takových řízení, ale pouze opodstatněnost zmrazení finančních prostředků s ohledem na důkazy předložené tuniskými orgány (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 77).

- 41 Je pravda, že Rada v žádném případě nemůže za všech okolností vycházet ze zjištění tuniských soudních orgánů uvedených v dokumentech, které jí tyto orgány poskytly. Z judikatury totiž vyplývá, že musí důkladně a nestranně zkoumat důkazy, které jí příslušné orgány – tomto případě tuniské orgány – předložily, zejména s ohledem na vyjádření a případné důkazy předložené žalobcem v jeho prospěch. Tato povinnost vyplývá rovněž ze zásady řádné správy zakotvené v článku 41 Listiny (v tomto smyslu obdobně viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 99 a 114; ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, body 158 a 159, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 58 a 67).
- 42 Z téže judikatury však také vyplývá, že Rada musí za účelem splnění povinnosti zkoumat důsledně a nestranně důkazy, vyhodnotit, zda je nutné získat od příslušných orgánů další informace či důkazy, v závislosti na vyjádření žalobce a důkazech o skutkových okolnostech, které předložil. Ačkoli Radě konkrétně nepřísluší posuzovat namísto tuniských soudů opodstatněnost vyšetřování probíhajícího vůči žalobci, nelze vyloučit, že tento orgán si bude muset vyžádat vysvětlení k důkazům, na nichž se toto vyšetřování zakládá (v tomto smyslu obdobně viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 115, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 68).
- 43 V tomto případě je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 11 výše, že Rada vycházela pro účely prodloužení platnosti zápisu jména žalobce na seznamu přiloženému k rozhodnutí 2011/72 z osvědčení tuniských orgánů ze dne 19. prosince 2014 o probíhajícím vyšetřování týkajícím se žalobce. Toto osvědčení, které je přiloženo k žalobě, vydal soud prvního stupně v Tunisu a podepsal jej vedoucí soudní kanceláře prvního vyšetřujícího soudce (první senát). Osvědčuje se v něm, že „vyšetřování č. 19592/1 vedené proti Zine El Abidine Ben Haj Hamda Ben Haj Hassen Ben Alimu a jeho společníkům, v současné době probíhá a týká se jmenovaného Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouka, stíhaného v souvislosti se spoluúčastí na zpronevěře veřejných finančních prostředků veřejným činitelem, spoluúčastí na zneužití pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění třetí strany, čímž státní správě vznikla škoda, a spoluúčastí na nezákonném ovlivňování veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob“.
- 44 Žalobce nezpochybňuje, že toto osvědčení postačuje jako doklad o tom, že je vůči němu v Tunisku vedeno soudní vyšetřování za účelem zjištění jeho zapojení do činů, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků. Důkazy, které žalobce předložil na svou obranu, totiž ukazují, jak sám uvádí, že nebylo důvodné očekávat po skončení tohoto vyšetřování, že bude postaven před soud. Žalobce má jinými slovy za to, že vyšetřování se vyvíjí v jeho prospěch a důkazy vůči jeho osobě budou velmi slabé či žádné. Na druhou stranu však netvrdí, že má k dispozici důkazy dokládající, že tuniské soudní orgány uvedené vyšetřování uzavřely z důvodu, že nebylo na místě jej odsoudit za vyšetřované činy.
- 45 Toto soudní vyšetřování tedy nebylo uzavřeno, a proto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, Rada nemůže být nucena ani v případě, že by vyšetřování nasvědčovalo tomu, že důkazy vůči jeho osobě budou velmi slabé, vyškrtnout jeho jméno ze seznamu přiloženého k rozhodnutí 2011/72, jakmile se o těchto skutečnostech dozví.
- 46 Jak totiž bylo uvedeno v bodě 40 výše, není to Rada, ale příslušné tuniské orgány, které musí ověřit důkazy, na nichž se zakládá uvedené vyšetřování, a vyvodit z nich patřičné důsledky pro výsledek tohoto vyšetřování. V opačném případě by se mohlo stát, že by Rada musela učinit příliš brzké závěry stran opodstatněnosti uvedeného vyšetřování, které by se mohly lišit od závěrů učiněných tuniskými orgány. Taková situace by mohla paradoxně vést k tomu, že v okamžiku, kdy by tyto orgány vynesly

rozsudek nad dotyčnou osobu a uznaly ji případně odpovědnou za zpronevěření státních prostředků, by již její majetek nebyl v Evropské unii zmrazen a výnos z majetku, který tato osoba údajně zpronevěřila, by nemohl být vrácen. Užitečný účinek rozhodnutí 2011/72 by tedy zjevně nebyl zajištěn (v tomto smyslu obdobně viz rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 124, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 86).

- 47 Podle ustálené judikatury sice v případě zpochybnění legality musí příslušný unijní orgán prokázat, že jsou důvody uplatňované vůči dotyčné osobě podložené, přičemž tato osoba není povinna předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody podložené nejsou, avšak pro účely posouzení povahy, formy a síly důkazu, který lze od Rady vyžadovat, je třeba zohlednit povahu a konkrétní rozsah omezujících opatření, jakož i jejich účel (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 121; ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, body 74 až 85, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 50 a 74).
- 48 Jelikož Rada v tomto případě předložila důkazy o probíhajícím vyšetřování vedeném vůči žalobci a jejich věrohodnost není zpochybněna, je na žalobci, aby uvedl konkrétní skutečnosti, které podle něj zpochybňují opodstatněnost tohoto vyšetřování (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 74). Jak uvádí žalobce v replice, povinnost Rady ověřit důkazy lze odůvodnit tím, že tento orgán musí předejít tomu, aby se podílel na případném protiprávním jednání tuniských orgánů, které by spočívalo v nekonečném prodlužování uvedeného vyšetřování bez jakýchkoli důkazů proti žalobci. To však neplatí v případě, že neexistují konkrétní důkazy, které by u Rady mohly vyvolat legitimní pochybnosti stran toho, proč toto vyšetřování nebylo ukončeno.
- 49 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, jím předložené důkazy svědčící v jeho prospěch, nevyvolávají legitimní pochybnosti o tom, jaký závěr bude učiněn v rozsudku po ukončení vyšetřování vedeného vůči jeho osobě, či o důvodech, proč toto vyšetřování nebylo ukončeno.
- 50 Žalobce zaprvé nepředložil žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné pochopit, jakým způsobem mohl rozsudek tuniského kasačního soudu ze dne 1. července 2014 ovlivnit posouzení jeho zapojení do trestné činnosti, které se týká probíhající soudní vyšetřování vedené vůči jeho osobě.
- 51 Podle informací poskytnutých právním zástupcem žalobce v Tunisku v dopise ze dne 2. září 2014 přiloženém k žalobě tuniský kasační soud v rozsudku ze dne 1. července 2014 konstatoval, že součástí zděděného majetku, který byl takto vyňat z působnosti nařízení s mocí zákona č. 2011-47 ze dne 31. května 2011, jímž byla nařízena konfiskace majetku, byl nejen majetek nabytý dědictvím, ale i výnosy z tohoto majetku a z veškerých forem reinvestování tohoto majetku. Ve výše uvedeném dopise právní zástupce žalobce v Tunisku z tohoto rozsudku dovozuje, že „[jeho] aplikace by měla vyjmout veškerý majetek [žalobce] z působnosti konfiskačního nařízení s mocí zákona, neboť tento majetek pochází přímo z dědictví po jeho otci, [anebo] z investic učiněných ze zděděného majetku a výnosů z nich“.
- 52 V tomto ohledu postačí konstatovat, že výše uvedené závěry z rozsudku tuniského kasačního soudu ze dne 1. července 2014 samy o sobě nemohou vyloučit, že probíhající soudní vyšetřování vedené vůči osobě žalobce vyústí v závěr o jeho odpovědnosti za zneužití tuniských státních prostředků.
- 53 Lze z nich totiž dovodit pouze to, že příjmy z majetku žalobce, který na něj přešel v rámci dědictví, a výnosy z investic z tohoto majetku nemohou být zkonfiskovány podle nařízení s mocí zákona č. 2011-47 ze dne 31. května 2011. Žádný závěr z toho naopak nelze vyvozovat, pokud jde o výsledek dotyčného vyšetřování. I kdyby bylo tvrzení žalobce, že může po vynesení uvedeného rozsudku volně

nakládat se svým tuniským majetkem, prokázáno, nelze na jeho základě předjímat výsledek tohoto vyšetřování, které může s ohledem na činy, jež jsou v jeho rámci vyšetřovány, vyvrátit, že žalobce vlastní některý majetek legálně.

- 54 Žalobce nebyl s to vysvětlit vztah mezi uvedeným nařízením s mocí zákona a občanskoprávním řízením, v jehož rámci byl vydán rozsudek tuniského kasačního soudu ze dne 1. července 2014, resp. předmětným soudním vyšetřováním. V odpověď na dotaz, který mu byl v tomto ohledu položen na jednání, pouze potvrdil, že nařízení s mocí zákona č. 2011-47 ze dne 31. května 2011 se kromě něj vztahuje na několik osob, vůči nimž jsou vedena obdobná soudní vyšetřování, a uvedl, že věc, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se mohla kromě něj týkat i některých z těchto osob. To, že současně s vyšetřováním vedeným vůči žalobci a dalším osobám, došlo na základě rozhodnutí tuniského kasačního soudu k omezení působnosti správních opatření, jimiž tuniské orgány zkonfiskovaly majetek těchto osob, není s to vyvolat legitimní pochybnosti o opodstatněnosti těchto soudních vyšetřování.
- 55 Zadruhé takové pochybnosti nevyvolává ani to, že v návaznosti na tři rozsudky tuniských soudů ze dne 28. května 2013, 21. srpna 2014 a 17. prosince 2014 došlo ke zrušení zákazu opustit Tunisko, který byl žalobci uložen. Z tvrzení žalobce a z informací ve spise totiž vyplývá, že předmětné rozsudky byly vydány v rámci jiných řízení, než je trestní řízení, v němž došlo k tomuto vyšetřování, které k datu přijetí rozhodnutí 2015/157 dosud probíhalo. Žalobce navíc netvrdí, že tyto rozsudky byly vydány ve věcech, které s tímto vyšetřováním jakkoli souvisí. I kdyby totiž žalobce mohl v návaznosti na tytéž rozsudky volně opustit území, tato skutečnost by byla irelevantní.
- 56 Je pravda, že zákaz opustit tuniské území byl zrušen v prvním z uvedených rozsudků proto, že – jak vyplývá ze spisu – jím byl žalobce zproštěn viny ve věci, v níž byl před předmětný soud postaven za srovnatelné skutky, které jsou mu vytýkány v dotčeném vyšetřování. To, že byl žalobce v této věci zproštěn viny, jej však průkazně nezprošťuje viny ve věci, v níž je vedeno toto vyšetřování, což žalobce ani netvrdí, a rovněž to nelze v tomto vyšetřování považovat za důkaz svědčící ve prospěch žalobce.
- 57 Pokud jde zatřetí o argument žalobce, podle něhož nebyl „obviněn“ z nezákonného držení majetku mimo Tunisko, je třeba připomenout, že dotčené soudní vyšetřování se týká činů, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků, což je dostatečný skutkový základ k tomu, aby bylo zmrazení jeho majetku v Unii odůvodněné. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 33 výše, zmrazení finančních prostředků má pouze usnadnit tuniským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět zisky, kterých bylo dosaženo zneužitím takových státních prostředků. Jeho smyslem tedy není zjišťovat případy nezákonného držení majetku mimo Tunisko, a to konkrétně v Unii. Dále je nesporné, že skutky, kterých se týká toto vyšetřování, tj. spoluúčast na zpronevěře veřejných finančních prostředků veřejným činitelem, zjevně a přímo souvisí s pojmem zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72. Je proto irelevantní, že osvědčení tuniských orgánů ze dne 19. prosince 2014, z něhož Rada vycházela, a potažmo odůvodnění uvedené za účelem zapsání jména žalobce na seznam, nezmiňují nezákonně držený majetek mimo Tunisko, a to konkrétně v Unii (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 116).
- 58 Z výše uvedeného vyplývá, že první část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– *K druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z toho, že Rada nezohlednila, že byla v rámci vyšetřování vedeného vůči žalobci porušena zásada přiměřené délky soudního řízení*

- 59 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že soudní vyšetřování, které je vůči němu vedeno v Tunisku, nerespektuje zásadu přiměřené délky soudního řízení. V tomto ohledu zdůrazňuje, že tato zásada je zakotvena v čl. 7 odst. 1 písm. d) Africké charty lidských práv a práv národů přijaté dne 27. června 1981v Nairobi (Keňa) (dále jen „Africká charta“), kterou Tuniská republika ratifikovala. Dále tvrdí, že toto vyšetřování v projednávaném případě trvalo čtyři roky bez vyhlídek na jeho

ukončení. Dodává, že za tyto průtahy nesou odpovědnost pouze tuniské orgány. Závěrem tvrdí, že s ohledem na délku tohoto vyšetřování a jeho vývoj v jeho prospěch, není správné, že dosud nebylo ukončeno. Tyto argumenty podle něj potvrzuje rozsudek ESLP ze dne 3. května 2012, Masár v. Slovensko (CE:ECHR:2012:0503JUD006688209). Žalobce v replice upřesňuje, že s ohledem na dohled nad řádností soudního řízení v Tunisku, který podle něj má Rada vykonávat, by mělo být jeho jméno vymazáno ze seznamu přiloženého k rozhodnutí 2011/72, neboť délka tohoto řízení přesahovala přiměřenou míru.

- 60 Rada namítá, že jí nepřísluší posuzovat jednání třetích států a posuzuje pouze relevantnost a dostatečnost důkazů předložených orgány těchto států. Na základě těchto zásad Rada žalobce informovala dopisem ze dne 4. února 2015, že bere na vědomí jeho argumenty a že jeho situaci znovu posoudí do července 2015. Rada v duplice dodává, že má k dispozici důkazy o vyšetřování probíhajícímu vůči žalobci v Tunisku a že jeho délka není nepřiměřená vzhledem ke složitosti všech dotčených případů. K duplice přikládá dokumenty uvádějící tyto důkazy.
- 61 Nejprve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudky ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura, a ze dne 4. září 2015, NIOC a další v. Rada, T-577/12, nezveřejněný, EU:T:2015:596, bod 112 a citovaná judikatura). V tomto případě nelze výtky žalobce uvedené v rámci této části posuzovat ve světle skutečností, které nastaly až po vydání rozhodnutí 2015/157. To platí pro dopis ze dne 4. února 2015, který Rada zaslala žalobci, a tím spíše i pro opětné posouzení situace žalobce, které se Rada v tomto dopise zavázala provést v budoucnosti. Dokumenty přiložené k duplice, z nichž Rada vychází, aby prokázala, že délka soudního řízení vedeného vůči žalobci v Tunisku není nepřiměřená, vystavily tuniské orgány dne 11. května 2015. Rada proto s těmito dokumenty nebyla obeznámena ke dni přijetí rozhodnutí 2015/157 a Tribunál je nemůže zohlednit.
- 62 Po věcné stránce žalobce v této části tvrdí, že soudní řízení, které je vůči němu vedeno, nerespektuje zásadu přiměřené délky soudního řízení, a je proto protiprávní, takže Rada nemohla na základě tohoto řízení ponechat jeho jméno na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72. Tribunál se proto musí v rámci této části pouze ověřit, zda Rada dospěla oprávněně či neoprávněně k závěru, že délka tohoto soudního řízení nebyla důvodem pro zrušení omezujících opatření vůči žalobci.
- 63 V tomto ohledu a ze stejných důvodů, které byly uvedeny v bodě 46 výše, je třeba uvést, že je věcí tuniských soudů, aby konstatovaly, zda byla v rámci soudního řízení vedeného vůči žalobci případně porušena zásada přiměřené délky soudního řízení. Jak konkrétně uvádí sám žalobce, Tuniská republika je smluvní stranou Africké charty a čl. 7 odst. 1 písm. d) této mezinárodní smlouvy zakotvuje právo na to být souzen nestranným soudem v přiměřené lhůtě. Tuniské soudy, k nimž žalobce případně podá žalobu, proto musí určit, zda byla ustanovení tohoto článku respektována v rámci uvedeného soudního řízení. Jelikož Unie ani členské státy nejsou smluvními stranami Africké charty, Rada a Tribunál nemohou tuto mezinárodní smlouvu interpretovat ani aplikovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. prosince 2011, Air Transport Association of America a další, C-366/10, EU:C:2011:864, body 52 a 62).
- 64 Je pravda, že podle judikatury se dodržování zásad právního státu a lidských práv, jakož i lidské důstojnosti, vztahuje na jakoukoli činnost Unie, včetně oblasti SZBP, jak vyplývá z ustanovení čl. 21 odst. 1 prvního pododstavce, odst. 2 písm. b) a odst. 3 SEU ve spojení s ustanovením článku 23 SEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. července 2016, Parlament v. Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, bod 47). Konkrétně je třeba uvést, že čl. 21 odst. 1 SEU stanoví, že činnost Unie na mezinárodní scéně spočívá v podporování zejména těchto zásad v ostatním světě: právní stát, univerzalita a nedělitelnost lidských práv a dodržování mezinárodního práva. Zásada přiměřené délky soudního řízení je přitom součástí práva na spravedlivý proces a je chráněna několika právně závaznými nástroji mezinárodního práva včetně čl. 14 odst. 3 písm. c) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, který byl přijat Valným shromážděním OSN dne 16. prosince 1966 a jehož smluvními

stranami jsou členské státy i Tuniská republika. Jak dále vyplývá z bodu 1 odůvodnění rozhodnutí 2011/72, toto rozhodnutí a rozhodnutí na něj navazující byla přijata v rámci politické podpory Tuniska založené konkrétně na dodržování lidských práv a ochraně právního státu, tj. cílech chráněných v čl. 21 odst. 2 písm. b) SEU.

- 65 Nelze proto vyloučit, že Rada v potřebné míře ověří v případě, že budou dány objektivní, věrohodné, přesné a shodující se důkazy, které jsou s to vyvolat pochybnosti o tom, zda bylo v rámci vyšetřování probíhajícího vůči žalobci, sloužícího jako základ pro zmrazení jeho majetku v Unii, dodrženo jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení.
- 66 Tato část prvního žalobního důvodu však vychází z teze, že vzhledem k nepřiměřené délce uvedeného soudního vyšetřování, které již mělo být podle žalobce uzavřeno, a je tudíž protiprávní, Rada měla okamžitě uvolnit jeho majetek v Unii. Tato teze nemůže obstát.
- 67 Zprv je totiž třeba uvést, že nebylo tvrzeno ani doloženo, že podle tuniského práva musí porušení zásady přiměřené délky soudního řízení v trestním řízení vést k ukončení či zrušení tohoto řízení.
- 68 Žalobce dále poukazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (Dále jen „ESLP“) týkající se uplatnění zásady přiměřené délky soudního řízení zakotvené v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“). Tato judikatura je v projednávané věci relevantní pro srovnání, neboť čl. 6 odst. 1 EÚLP chrání uvedenou zásadu obdobným způsobem jako čl. 14 odst. 3 písm. c) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech či čl. 7 odst. 1 písm. d) Africké charty. ESLP však v rámci této judikatury z této zásady nevyvodil povinnost vnitrostátních orgánů ukončit nepřiměřeně dlouho trvající trestní řízení (v tomto smyslu viz ESLP, 28. června 2016, O'Neill a Lauchlan v. Royaume-Uni, CE:ECHR:2016:0628JUD004151610, bod 87).
- 69 Je třeba uvést, že ani při aplikaci čl. 5 odst. 3 EÚLP, který podmiňuje dočasné či preventivní zbavení svobody právem na to být souzen v přiměřené lhůtě, ESLP nepovažuje porušení této zásady za důvod pro ukončení dotčeného řízení. Záležitost takové osoby musí být v tomto případě podle ESLP samozřejmě vyřízena zvláště rychle. Ačkoli musí být záležitost obviněné osoby, která byla zadržena, projednána zvláště rychle, podle ESLP tím nesmí být mařeno úsilí soudců zhodnotit se úkolu s náležitou péčí (ESLP, 11. prosince 2007, Pecheur v. Lucembursko, CE:ECHR:2007:1211JUD001630802, bod 62, a 5. listopadu 2009, Shabani v. Švýcarsko, CE:ECHR:2009:1105JUD002904406, bod 65).
- 70 Nelze tedy mít za to, že případné porušení práva žalobce na přiměřenou délku soudního řízení v řízení, které je vůči němu vedeno v Tunisku, by mělo vést k ukončení či zrušení tohoto řízení.
- 71 Zadruhé je třeba uvést, že s ohledem na judikaturu ESLP musí být dodržování práva na přiměřenou délku soudního řízení zakotveného v mezinárodním právu posuzováno ve světle okolností dané věci, které musí být posouzeny celkově na základě kritérií zohledňujících složitost věci, jednání žalobce a příslušných orgánů (viz ESLP, 28. června 2016, O'Neill a Lauchlan v. Spojené království, CE:ECHR:2016:0628JUD004151610, bod 86 a citovaná judikatura). Obdobnými zásadami se řídí při posuzování toho, zda bylo dodrženo právo na přiměřenou délku soudního řízení zakotvené v článku 47 Listiny, i unijní soudy ve své judikatuře (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, Groupe Gascogne v. Komise, C-58/12 P, EU:C:2013:770, body 85 a 86 a citovaná judikatura).
- 72 I kdyby Rada mohla provést takové celkové posouzení s ohledem na okolnosti daného případu, potřebovala by k tomu nutně doplňující informace o dotčeném soudním řízení od tuniských orgánů. Jak totiž vyplývá z bodů 43 až 45 výše, Rada může v tomto případě ponechat jméno žalobce na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/172, shromáždí-li důkazy o tom, že vůči žalobci probíhá soudní řízení v souvislosti se skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků. S ohledem na požadavky uvedené v bodě 71 výše přitom takové důkazy zjevně nestačí k tomu, aby mohlo být posouzeno, zda bylo v tomto řízení případně porušeno právo žalobce na přiměřenou délku soudního

řízení. I kdyby ostatně důkazy předložené žalobcem postačovaly k vyvolání legitimních pochybností o tom, zda bylo toto právo respektováno, nestačí to v každém případě k tomu, aby Rada mohla konstatovat, že bylo uvedené právo porušeno.

- 73 Rada proto nemohla mít povinnost vyškrtnout jméno žalobce ze seznamu uvedeného v příloze k rozhodnutí 2011/72, aniž si příslušné skutečnosti ověřila u tuniských orgánů.
- 74 Konkrétně je třeba uvést, že žalobce ve vyjádření ze dne 15. ledna 2015 informoval Radu o skutečnostech, kterými v rámci této žaloby dokládá, že tuniské orgány porušily jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení. Podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2014/49 přitom byla platnost omezujících opatření vůči žalobci vyplývajících z tohoto rozhodnutí prodloužena do 31. ledna 2015. Rozhodnutí 2015/157 pak vstoupilo v platnost téhož dne. I pokud by uvedené důkazy odůvodňovaly to, aby Rada provedla ověření u tuniských orgánů, nelze po tomto orgánu vyžadovat, aby takové ověření prováděl a vyvodil z něj vůči žalobci důsledky během pouhých dvou týdnů, které měl do uplynutí platnosti rozhodnutí 2014/49 a do přijetí nového obdobného rozhodnutí.
- 75 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že tvrzení žalobce, podle něhož Rada měla povinnost již na základě těchto důkazů vyškrtnout jeho jméno ze seznamu přiloženého k rozhodnutí 2011/172, není správné.
- 76 Tyto důkazy v každém případě nevyvolávají na straně Rady legitimní pochybnosti, které by byly důvodem pro to, aby si u tuniských orgánů ověřila další informace.
- 77 Předmětné soudní řízení totiž podle žalobce trvalo čtyři roky, což nebylo zjevně nepřiměřené vzhledem k tomu, že v tomto případě – jak vyplývá z dokumentů přiložených k žalobě – bylo zneužití státních prostředků vyšetřováno ve spojení s dalšími souvisejícími řízeními vedenými vůči mnoha dalším osobám, která si žádala vyšetřování v zahraničí. Příklad, který žalobce uvádí na podporu své argumentace a který se týká toho, jak tuniské orgány naložily s žádostí, aby byla jeho věc projednána odděleně od případů ostatních osob, není sám o sobě důkazem o nepřiměřenosti délky vyšetřování jako takového. Je třeba dodat, že žalobce ve vyjádření ze dne 15. ledna 2015 uvedl, že skutky, pro které jej tuniské orgány vyšetřují, byly v průběhu vyšetřování překvalifikovány. Tato skutečnost může být jednou ze souvislostí, které dále vysvětlují délku tohoto řízení. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, vývoj řízení v jeho prospěch, na což poukazuje v první části prvního žalobního důvodu, nemůže být z důvodů uvedených v bodech 49 až 58 výše důvodem pro ukončení tohoto řízení.
- 78 Rozsudek ESLP ze dne 3. května 2012, Masár v. Slovensko (CE:ECHR:2012:0503JUD006688209), na který žalobce poukazuje na podporu této části, na výše uvedeném závěru nic nemění. Tato věc se totiž týkala trestního řízení stíhajícího činy, které nemají nic společného s činy, za které je v Tunisku stíhán žalobce. To, že ESLP v tomto rozsudku konstatoval, že délka dotčeného trestního řízení, srovnatelná s délkou uvedeného vyšetřování, neodpovídala zásadě přiměřené délky soudního řízení zakotvené v čl. 6 odst. 1 EÚLP, proto není důležité. Totéž platí pro rozsudky tohoto soudu, které žalobce citoval na jednání.
- 79 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část prvního žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– Ke třetí části prvního žalobního důvodu vycházející z nesprávného právního posouzení Rady, která nesprávně konstatovala, že důkazy předložené tuniskými orgány dokládaly, že byl žalobce stíhán

- 80 Na podporu této části žalobce uvádí, že Rada nesprávně konstatovala, že osvědčení tuniských orgánů ze dne 19. prosince 2014 dokládá, že je v Tunisku stíhán, ačkoli toto osvědčení pouze uvádí, že probíhá vyšetřování. Toto osvědčení podle něj neposkytuje dostatečný skutkový základ pro účely rozhodnutí 2015/157.
- 81 Tuto argumentaci je třeba odmítnout.

- 82 Zprvce argumentace žalobce se týká dopisu Rady ze dne 4. února 2015, v němž Rada uvádí, že osvědčení tuniských orgánů ze dne 19. prosince 2014 dokládá, že je žalobce stíhán za spoluúčast na zpronevěře tuniských veřejných prostředků na základě článků 32, 87, 96 a 99 tuniského trestního zákona. Tento dokument byl vystaven až po vydání rozhodnutí 2015/157. Odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2014/49, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím 2015/157, dále neuvádí, že je žalobce stíhán, nýbrž že je soudně vyšetřován. K prodloužení platnosti omezujících opatření vůči žalobci v rozhodnutí 2015/157 tedy nedošlo proto, že je žalobce stíhán za činy uvedené ve zmíněném odůvodnění.
- 83 Zadruhé, jak bylo připomenuto v bodě 34 výše a jak sám žalobce připustil v rámci tohoto žalobního důvodu, soudní řízení o zpronevěře, z jehož existence vychází zmíněné odůvodnění pro zápis žalobce na seznam, v zásadě představuje dostatečný základ pro přijetí omezujících opatření. I pokud by názor Rady, podle něhož osvědčení tuniských orgánů ze dne 19. prosince 2014 dokládá, že je žalobce soudně stíhán, nebyl správný, byl by za těchto okolností irrelevantní.
- 84 V každém případě je třeba konstatovat, že uvedené osvědčení, které sám žalobce přiložil k žalobě, uvádí, že je žalobce stíhán. Francouzské znění tohoto osvědčení totiž uvádí, že „vyšetřování č. 19592/1 [...] v současné době probíhá a týká se jmenovaného Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouka, stíhaného v souvislosti se spoluúčastí na zpronevěře veřejných finančních prostředků veřejným činitelem, spoluúčastí na zneužití pravomoci veřejného činitele za účelem neoprávněného zvýhodnění třetí strany, čímž státní správě vznikla škoda, a spoluúčastí na nezákonném ovlivňování veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob“. Skutkové východisko této části prvního žalobního důvodu je proto nesprávné.
- 85 Třetí část prvního žalobního důvodu a s ní i celý první žalobní důvod proto musí být zamítnuty.

K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení základních práv žalobce v řízení, v němž bylo přijato rozhodnutí 2015/157

– K první části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení článku 47 Listiny z důvodu, že sama Rada nerespektovala zásadu přiměřené délky soudního řízení

- 86 Žalobce na podporu první části druhého žalobního důvodu v podstatě uvádí, že článek 47 Listiny se v tomto případě uplatní z důvodu, že omezující opatření, která Rada přijala vůči jeho osobě, byla přijata ve spojitosti se soudním řízením. Žalobce dokládá porušení zásady přiměřené délky soudního řízení poukazem na argumentaci, kterou rozvedl v rámci prvního žalobního důvodu. Povinnost Rady respektovat zásadu přiměřené délky soudního řízení zakotvenou v článku 47 Listiny podle něj potvrzuje judikatura Soudního dvora. Žalobce v replice v odpověď na argumenty Rady namítá, že je irrelevantní, že Rada v tomto případě nejednala v rámci soudní pravomoci. Rada podle něj není nestranný a nezávislý soud, takže je ostatně irrelevantní, že posouzení provedla v souladu s požadavky stanovenými v článku 47 Listiny.
- 87 Rada na svou obranu uvádí, že v tomto případě nejednala v rámci soudní pravomoci, neboť výkon této pravomoci v rámci struktury unijních orgánů přísluší Soudnímu dvoru Evropské unie. Tribunál již podle ní rozhodl, že taková opatření, jako jsou sporná omezující opatření, nemají soudní povahu. Rada dále tvrdí, že i kdyby pro ni platila zásada přiměřené délky soudního řízení zakotvená v článku 47 Listiny, délka řízení před tímto orgánem nebyla nepřiměřená, jelikož otázka ponechání jména žalobce na seznamu přiloženému k rozhodnutí 2011/72 byla každý rok vždy znovu posouzena.
- 88 Nejprve je třeba uvést, že argument žalobce předložený v rámci tohoto žalobního důvodu, nelze posuzovat z hlediska článku 47 Listiny.

- 89 V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 47 druhý pododstavec Listiny stanoví, že každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Dále je třeba připomenout, že podle čl. 51 odst. 1 Listiny jsou její ustanovení určena orgánům, institucím a subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Podle čl. 51 odst. 2 Listina nerozšiřuje oblast působnosti práva Unie nad rámec pravomocí Unie, ani nevytváří žádnou novou pravomoc či úkol pro Unii, ani nemění pravomoc a úkoly stanovené ve Smlouvách.
- 90 Ve světle čl. 51 odst. 1 a 2 Listiny přitom musí být ustanovení článku 47 vykládána v tom smyslu, že se týká práva na účinnou soudní ochranu pouze v řízeních, v nichž jsou v sázce svobody zaručené unijním právem (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 52).
- 91 V tomto případě se článek 47 Listiny použije v tom smyslu, že žalobci zaručuje, že sporné zmrazení finančních prostředků přezkoumá v rámci účinné soudní kontroly Tribunál, což konkrétně znamená, že ověří, zda rozhodnutí, jímž byla tato opatření přijata, spočívá na dostatečně pevném skutkovém základu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 119). Povinnost provést takové ověření na základě článku 47 Listiny tedy má Tribunál, a nikoli Rada.
- 92 Ustanovení článku 47 Listiny se naopak nevztahují na právo žalobce na účinnou soudní ochranu v soudním řízení, které je vůči němu vedeno v Tunisku, tj. ve třetí zemi. To, že se rozhodnutí o přijetí omezujících opatření vůči žalobci zakládalo na tomto soudním řízení, ostatně není důvodem k tomu, aby byla jeho legalita přezkoumávána z hlediska těchto ustanovení. Toto rozhodnutí totiž vydal unijní orgán, který není Smlouvami nadán k výkonu soudní pravomoci. Uvedené rozhodnutí přijaté v rámci SZBP dále nemá povahu soudního rozhodnutí, jelikož jeho předmětem není rozhodnout o žalobě či vyřešit spor (v tomto smyslu obdobně viz usnesení ze dne 24. března 2011, Bengtsson, C-344/09, EU:C:2011:174, body 22 à 24 a citovaná judikatura).
- 93 Na tomto výkladu nic nemění body 178 až 184 a 188 rozsudku ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise (C-385/07 P, EU:C:2009:456), které žalobce uvádí na podporu této části žalobního důvodu. Z těchto bodů a konkrétně z bodu 188 totiž jasně vyplývá, že Soudní dvůr v tomto rozsudku uplatnil zásadu přiměřené délky soudního řízení ve smyslu čl. 47 odst. 2 první věty Listiny na řízení o žalobě před Tribunálem a neměl v úmyslu rozšiřovat její působnost na unijní orgány, které soudní pravomoc nemají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2009, Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland v. Komise, C-385/07 P, EU:C:2009:456, body 178 až 184 a 188 a citovaná judikatura).
- 94 Je třeba uvést, že Rada má povinnost vyřídit záležitosti osob, jichž se týkají omezující opatření, která přijala, v přiměřené lhůtě na základě čl. 41 odst. 1 Listiny, který zakotvuje právo každého jednotlivce na řádnou správu.
- 95 I kdyby však navzdory argumentaci žalobce bylo třeba vykládat tuto část v tom smyslu, že žalobce Radě vytýká porušení čl. 41 odst. 1 Listiny, na základě bodů 62 až 78 výše by ji v každém případě bylo třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 96 Z důvodů uvedených v bodech 66 až 75 výše se i v případě, že by tyto skutečnosti byly důvodem k tomu, aby Rada u tuniských orgánů ověřila stav vyšetřování probíhajícího vůči žalobci, nemohla by být Rada na jejich základě nucena uvolnit žalobcův majetek v Unii. Jak bylo dále uvedeno v bodech 76 až 78 výše, důkazy, které žalobce předložil před přijetím rozhodnutí 2015/157 nevyvolávají legitimní pochybnosti o tom, zda tuniské orgány respektovaly zásadu přiměřené délky soudního řízení. Konečně je třeba dodat, že ze stejných důvodů nelze Radě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, vytýkat, že tuniské orgány neuvědomila o lhůtách pro zmrazení jeho majetku v Unii a o tom, že je třeba, aby vyšetřování proběhlo rychle.

- 97 Z repliky vyplývá, že žalobce v rámci tohoto žalobního důvodu vytýká Radě pouze to, že jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení porušila, neboť v rámci své pravomoci nepřijala opatření, která by zabránila tomu, aby soudní řízení probíhající vůči žalobci v Tunisku bylo nepřiměřeně dlouhé.
- 98 Jelikož z důkazů, které žalobce Radě předložil, nevyplývá, že by toto soudní řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, nelze tuto výtku uplatňovat ve vztahu k tomu, jak dlouho byl žalobcův majetek zmrazen v Unii.
- 99 Žalobce dále netvrdí, že Radě před zasláním dopisu ze dne 15. ledna 2015 předložil důkazy, které by byly důvodem k tomu, aby se tento orgán u tuniských orgánů ujistil, že bude ve vyšetřování probíhajícím vůči žalobci respektováno jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení. Žalobce proto nemůže Radě vytýkat, že by v tomto ohledu v období před zasláním dopisu ze dne 15. ledna 2015 nepostupovala s náležitou péčí.
- 100 Z výše uvedeného vyplývá, že první část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– K druhé části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady presumpce neviny s ohledem na tiskovou zprávu Rady ze dne 31. ledna 2011

- 101 Na podporu druhé části druhého žalobního důvodu žalobce uvádí, že tisková zpráva Rady ze dne 31. ledna 2011 porušuje zásadu presumpce neviny, neboť utvrzuje veřejnost v přesvědčení o tom, že osoby jmenované v této zprávě nesou odpovědnost za zneužití státních prostředků. V bodě 126 žaloby se domáhá, aby Tribunál „určil, že toto prohlášení porušuje v rozporu s článkem 48 Listiny zásadu presumpce žalobcovy neviny“. V odpověď na protiargumenty Rady v replice uvádí, že to, že je tisková zpráva samostatný dokument stojící vedle rozhodnutí 2015/157, nemění nic na tom, že byla tato zásada porušena, „třebaže závěr soudu je učiněn odděleně“. To, že proti uvedené tiskové zprávě nebyla podána žaloba na neplatnost, podle něj na jejích účincích nic nemění. Konečně to, že předmětná tisková zpráva byla vydána o čtyři roky dříve než uvedené rozhodnutí, je podle něj irrelevantní, neboť toto rozhodnutí prodlužuje platnost omezujících opatření přijatých k témuž datu jako dotčená tisková zpráva. Žalobce dodává, že porušení presumpce neviny může vést k tomu, že vůči němu nebude v Tunisku veden spravedlivý proces, neboť může ovlivnit to, jak s ním budou tuniské orgány jednat.
- 102 Rada v odpověď namítá, že přijetím rozhodnutí 2015/157 nevynesla rozsudek o vině žalobce za zneužití státních prostředků a nepředjímá tím, jak jeho jednání posoudí příslušný tuniský soud. Dodává, že tisková zpráva, kterou žalobce napadá v rámci této části druhého žalobního důvodu, je ve vztahu k uvedenému rozhodnutí samostatným dokumentem a není předmětem žaloby na neplatnost. Dodává i to, že tisková zpráva v každém případě není z hlediska své právní povahy totožná s uvedeným rozhodnutím, a její legalitu je třeba posoudit zvlášť. V duplice tvrdí, že věta, kterou žalobce cituje na podporu tohoto žalobního důvodu, nemůže být v kontextu této tiskové zprávy chápána v tom smyslu, že porušuje zásadu presumpce neviny.
- 103 V tomto ohledu je třeba uvést, že dokumentem přiloženým k žalobě, jehož se týká tato část druhého žalobního důvodu, je tisková zpráva Rady ze dne 31. ledna 2011 (5881/1/2011 REV 1), jejímž prostřednictvím Rada zveřejnila závěry ze zasedání rady pro zahraniční věci z téhož dne. Rámeček na první straně tohoto dokumentu uvádí v druhém odstavci toto:
- „Rada rovněž jednala o událostech v Tunisku a přijala závěry vyjadřující připravenost EU k podpoře přechodu k demokracii, zejména při přípravě voleb. Dále přijala omezující opatření zmrazující majetek osob, které zpronevěřily veřejné prostředky Tuniska.“
- 104 Rada dále v odrážce 6 na straně 8 tiskové zprávy popsané v bodě 103 výše uvádí, že „po konzultaci s tuniskými orgány přijala omezující opatření vůči osobám odpovědným za zpronevěru veřejných finančních prostředků“.

- 105 Právě tato dvě prohlášení jsou podle žalobce v rozporu se zásadou presumpce nevin. Formulace prvního z nich totiž podle něj vyvolává dojem, že dotyčné osoby již byly za zpronevěru veřejných finančních prostředků odsouzeny. Stran druhého z nich žalobce připouští, že Tribunál takový typ prohlášení nepovažuje za prohlášení, která by předjímalá posouzení skutkového stavu příslušným soudem (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 83), nicméně Radu kritizuje za slova „osob[y] odpovědn[é] za zpronevěru veřejných finančních prostředků“, která podle něj zní „absolutně“, jelikož Rada nevysvětlila, že se opírá o řízení, v nichž dosud nebylo rozhodnuto o trestní odpovědnosti těchto osob.
- 106 Nejprve je třeba uvést, že žalobce v odpověď na otázku Tribunálu položenou na jednání uvedl, že návrh formulovaný v bodě 126 žaloby, jehož prostřednictvím se domáhá, aby Tribunál rozhodl, že obě dotčená prohlášení porušují zásadu presumpce nevin, není samostatným návrhovým žádáním stojícím vedle návrhu na zrušení rozhodnutí 2015/157, ale je třeba jej chápat v tom smyslu, že je uveden na podporu posledně jmenovaného návrhu. Z toho je tedy třeba nutně vyvodit, že žalobce je toho názoru, že namítané porušení jeho práva na to, aby byla respektována zásada presumpce nevin, může mít v důsledku těchto prohlášení vliv na legalitu rozhodnutí 2015/157.
- 107 V této souvislosti je třeba uvést, jak tvrdí Rada, že sporná tisková zpráva je samostatným aktem stojícím vedle rozhodnutí 2011/72 a rozhodnutí 2015/157 a pouze informuje veřejnost o obsahu prvního jmenovaného rozhodnutí. Nejde o akt přijatý v řízení, které vedlo k přijetí prvního či druhého rozhodnutí. Žalobce konečně nezpochybňuje, že tato rozhodnutí sama o sobě zásadu presumpce nevin ve vztahu k jeho osobě neporušují. Porušení zásady presumpce nevin v důsledku prohlášení uvedených ve sporné tiskové zprávě se proto nemůže účinně dovolávat za účelem napadení legality rozhodnutí 2015/157 (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2006, Degussa v. Komise, T-279/02, EU:T:2006:103, body 413 a 423). Tato část druhého žalobního důvodu je proto irelevantní.
- 108 Tato část druhého žalobního důvodu v každém případě vychází z doslovného chápání obou prohlášení citovaných v bodech 103 a 104 výše bez ohledu na jejich kontext.
- 109 Text tiskové zprávy totiž dokládá, jak naznačuje i její nadpis, že tento dokument pouze informuje veřejnost o výsledcích zasedání Rady pro zahraniční věci ze dne 31. ledna 2011, a to zejména o přijetí rozhodnutí 2011/72.
- 110 Ona dvě prohlášení je proto třeba vykládat s poukazem na obsah rozhodnutí 2011/72. V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanoví, že se zmrazují finanční prostředky osob odpovědných za zneužití tuniských státních prostředků a fyzických nebo právnických osob nebo subjektů s nimi spojenými. Jak bylo nicméně uvedeno v bodě 34 výše, pojem „osoby odpovědné za zneužití tuniských státních prostředků“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí, zahrnuje nejen osoby, které již byly za takové činy odsouzeny, ale i osoby, proti nimž je vedeno řízení za účelem prokázání jejich odpovědnosti.
- 111 Tato prohlášení je dále třeba vykládat ve spojení s odůvodněním pro zápis na seznam osob uvedených v příloze k rozhodnutí 2011/72. Odůvodnění stojící u jména žalobce přitom výslovně od prvního zápisu jeho jména na uvedený seznam zmiňuje, že je soudně vyšetřován v souvislosti se skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků.
- 112 Tvrzení žalobce, že tato prohlášení podněcují víru ve vinu osob, jejichž jméno je uvedeno na seznamu přiloženému k rozhodnutí 2011/72, je proto nesprávné, neboť pouze odkazují na text uvedeného rozhodnutí, které, jak bylo právě řečeno, nepohlíží na žalobce jako na osobu odsouzenou ze zneužití tuniských státních prostředků, ale jako na osobu, která je pro zneužití soudně vyšetřována. Tato prohlášení proto nelze chápat v tom smyslu, že mohou ovlivnit příslušné tuniské orgány a předjímat, jak jeho skutky posoudí příslušný soud. V žádném případě tedy nelze konstatovat, že v jejich důsledku došlo k porušení zásady presumpce nevin.

113 Z výše uvedeného vyplývá, že druhá část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– Ke třetí části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení práva na řádnou správu a konkrétně práva na nestranné řešení záležitostí podle čl. 41 odst. 1 Listiny

114 Na podporu této části žalobce uvádí celou řadu skutečností, které podle něj dokazují, že Rada nepostupovala nestranně. Zprvce Rada podle něj v rámci „prvotního veřejného prohlášení“ tvrdila, že všechny osoby, jejichž jména byla zapsána na seznam uvedený v příloze k rozhodnutí 2011/72, „bez dalšího“ nesly odpovědnost za zneužití státních prostředků. Zadruhé stávající odůvodnění pro zápis jména žalobce na tento seznam nemá „unijní rozměr“, který by mohl vést k uvolnění dotčeného majetku. Zatřetí Rada v odpověď na důkazy svědčící ve prospěch žalobce neoprávněně odmítla ověřit věcnou správnost tvrzených skutkových zjištění. Začtvrté rozhodnutí 2015/157 bylo podle žalobce přijato navzdory nečinnosti tuniských soudních orgánů, kvůli níž řízení trvalo čtyři roky. Zapáté Rada podle něj toto rozhodnutí přijala, aniž zohlednila důkazy o návratu Tuniska k demokracii. A konečně zašesté Rada podle něj přijala toto rozhodnutí, aniž ověřila námitku, že tento akt porušuje právo žalobce na přiměřenou délku soudního řízení.

115 Rada všechny tyto argumenty napadá a obecně uvádí, že její neshodu s žalobcem, pokud jde o posouzení skutkových a právních okolností, které žalobce uvádí jako důkazy na svou obranu, nelze považovat za projev její zaujatosti.

116 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Rada musí při přijímání omezujících opatření respektovat zásadu řádné správy zakotvenou v článku 41 Listiny, k níž se podle ustálené judikatury pojí povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu (viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 58 a citovaná judikatura).

117 V tomto případě je třeba uvést, že žalobce na podporu této části druhého žalobního důvodu uvádí námitky, které vznáší i v rámci prvního a třetího žalobního důvodu, jakož i v ostatních částech druhého žalobního důvodu. Z důvodů uvedených v rámci posouzení těchto žalobních důvodů a jejich částí však musí být tyto výtky zamítnuty.

118 Zprvce, pokud žalobce slovy „prvotní veřejné prohlášení“ míní tiskovou zprávu, jejíž legalitu zpochybňuje v rámci druhé části tohoto žalobního důvodu, z bodů 107 až 112 výše vyplývá, že argumentace žalobce, podle níž došlo v důsledku tiskové zprávy k porušení zásady presumpce neviny, nemůže obstát.

119 Zadruhé z důvodů uvedených v bodech 39 a 57 výše je irelevantní, že odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam přiložený k rozhodnutí 2011/72 nepoukazuje na činy spáchané v Unii, jelikož toto odůvodnění hovoří pouze o soudním vyšetřování skutků, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků.

120 Zatřetí z důvodů uvedených v bodech 49 až 57 výše nezavazují důkazy, které žalobce uvádí na svoji obranu a které mají konkrétně doložit, že nelze očekávat, že bude vůči němu zahájeno soudní řízení, Radu k tomu, aby si blíže ověřila stav soudního vyšetřování vedeného vůči žalobci v Tunisku.

121 Začtvrté z důvodů uvedených v bodech 63 až 78 výše nejsou důkazy, které podle žalobce dokládají, že tuniské orgány porušily jeho právo na přiměřenou délku soudního řízení, důvodem k uvolnění jeho majetku v Unii.

- 122 Zapáté z důvodů uvedených v bodech 127 až 134 níže v rámci třetího žalobního důvodu se Rada nedopustila nesprávného právního posouzení, když nezrušila sporná omezující opatření navzdory tomu, jak se vyvíjel demokratický proces v Tunisku. Konečně z důvodů uvedených v bodech 88 až 96 výše v rámci první části druhého žalobního důvodu je třeba zamítnout šestý argument týkající se toho, že sama Rada nerespektovala právo žalobce na přiměřenou délku soudního řízení.
- 123 Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobce, podle něhož Rada porušila zásadu řádné správy a konkrétně zásadu nestrannosti, není oprávněné. Tato část a s ní i celý druhý žalobní důvod proto musí být zamítnuty.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z bezpředmětnosti rozhodnutí 2015/157 s ohledem na vývoj demokratického procesu v Tunisku

- 124 Na podporu třetího žalobního důvodu žalobce uvádí, že Rada zjevně nesprávně posoudila vývoj demokratického procesu v Tunisku a potřebu omezujících opatření vůči tuniským státním příslušníkům odpovědným za zneužití tuniských státních prostředků. Podle žalobce od 31. ledna 2011 nasvědčovala řada událostí v oblasti ústavního soudnictví a voleb tomu, že přechod k demokracii byl v Tunisku dokončen. Rada podle něj nesprávně posoudila tento vývoj, resp. jej minimálně nezohlednila, když se slovy rozhodnutí 2011/72 rozhodla ponechat omezující opatření v platnosti vzhledem k „situaci v Tunisku“. Žalobce dále zastává názor, že pokud by Rada konstatovala, že v Tunisku došlo k přechodu k demokracii, nemohla by se již dovolávat ochrany demokratického procesu jako důvodu pro zachování platnosti dotčených omezujících opatření. Podpůrně tvrdí, že Rada rozhodnutí 2015/157 neodůvodnila, jelikož neuvedla, proč navzdory vývoji demokratického procesu v Tunisku zachovala v platnosti sporná omezující opatření.
- 125 Rada na svoji obranu uvádí, že argumentace žalobce vychází z mylné teze, podle níž došlo v Tunisku k završení přechodu k demokracii. Uvádí, že podle jejího názoru, jak vyplývá i z jejích závěrů ze dne 19. ledna 2015, tento proces stále probíhal k datu přijetí rozhodnutí 2015/157.
- 126 Nejprve je třeba uvést, že žalobce sice výslovně neuplatňuje článek 277 SFEU, avšak tento žalobní důvod musí být chápán v tom smyslu, že je v něm namítána neplatnost čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2015/157. Údajné zjevně nesprávné posouzení totiž žalobce Radě v tomto žalobním důvodu nevytýká v přímé souvislosti s tím, že bylo jeho jméno ponecháno na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72, ale s tím, že čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí obecně zachoval zmrazení majetku osob odpovědných za zneužití tuniských státních prostředků a osob s nimi spojených (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 31). Žalobce tak kritizuje to, že Rada mohla s ohledem na cíle rozhodnutí 2011/72 a na vývoj demokratického procesu v Tunisku prodloužit platnost omezujících opatření přijatých v tomto rozhodnutí jako celek.
- 127 V tomto ohledu je třeba nejprve připomenout, že rozhodnutí 2011/72, jak vyplývá z bodu 1 jeho odůvodnění, přijaté na základě článku 29 SFEU si klade za cíl podporovat „úsilí [tuniských občanů] zavést stabilní demokracii, právní stát, demokratický pluralismus a plné dodržování lidských práv a základních svobod“. Podle bodu 2 jeho odůvodnění má konkrétně pomáhat tuniským orgánům v jejich boji proti zneužívání státních prostředků tím, že se zmrazí majetek osob „odpovědných“ za zneužití těchto prostředků, které tím tuniské občany připravují o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.
- 128 Jak již bylo konstatováno v judikatuře, rozhodnutí 2011/72 je součástí obecné unijní politiky spočívající v podpoře tuniských orgánů za účelem politické a ekonomické stabilizace Tuniské republiky a plní cíle SZBP vymezené konkrétně v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU, na jehož základě Unie realizuje mezinárodní spolupráci ve snaze upevňovat a podporovat demokracii, právní stát, lidská práva a zásady mezinárodního práva a podporovat udržitelný rozvoj v rozvojových zejména v hospodářské

oblasti (viz rozsudky ze dne 30. června 2016, *Al Matri v. Rada*, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 60 a citovaná judikatura, a ze dne 30. června 2016, *CW v. Rada*, T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 67 a citovaná judikatura).

- 129 Podle ustálené judikatury disponuje Rada v oblasti SZBP širokou posuzovací pravomocí v oblastech, které s sebou na její straně nesou politická, ekonomická a sociální rozhodnutí a v jejichž rámci má provádět komplexní posouzení, takže legalita opatření přijatého v těchto oblastech může být dotčena pouze zjevnou nepřiměřeností takového opatření ve vztahu k cíli, který hodlá příslušný orgán sledovat (viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, *Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120 a citovaná judikatura).
- 130 Jak Rada tvrdí s poukazem na závěry ze dne 19. ledna 2015, v tomto případě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, konstatovala, že proces přechodu k demokracii v Tunisku nebyl k datu přijetí rozhodnutí 2015/157 ukončen. Události v oblasti ústavního soudnictví a voleb, na které žalobce poukazuje, přitom nedokládají, že Rada tento proces posoudila zjevně nesprávně. Ačkoli tyto události svědčí o pokroku, nelze z nich průkazně dovodit, že byl tento proces ukončen, přičemž dokončení tohoto procesu, jak Rada uvádí ve výše zmíněných závěrech, závisí na konsolidaci právního státu a demokratických výtobytcích nové tuniské ústavy.
- 131 Tento žalobní důvod v každém případě nutně, byť implicitně, vychází z nesprávného předpokladu, podle něhož by mělo ukončení přechodu k demokracii v Tunisku vést k tomu, že Rada zruší omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2011/72. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 33 výše, zmrazení finančních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 ve spojení s body 1 a 2 jeho odůvodnění má pouze usnadnit tuniským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět zisky, kterých bylo dosaženo zneužitím takových státních prostředků. Případné zrušení těchto omezujících opatření proto může záviset pouze na ukončení soudních řízení, které byly důvodem k jejich přijetí, a nikoli na dokončení přechodu k demokracii v Tunisku, neboť podpora tohoto procesu je pouze konečným cílem politiky, jejíž součástí je ono zmrazení majetku, avšak není další podmínkou, kterou je třeba dodržet k prodloužení jeho platnosti (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 27. února 2014, *Ezz a další v. Rada*, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 143).
- 132 Je třeba dodat, že i v případě, že by došlo k dokončení přechodu k demokracii, zmrazení majetku by na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, nebylo považováno za zasahování „zákonodárné moci“ do záležitostí, které jsou doménou moci soudní.
- 133 Nehledě na to, že Rada podle článku 24 SEU nepřijímá v oblasti SZBP legislativní akty, dokončení procesu přechodu k demokracii v Tunisku by neznamenal, jak bylo uvedeno již v bodě 131 výše, že by Rada byla nucena zrušit omezující opatření přijatá v rozhodnutí 2011/72. Zrušení těchto opatření před ukončením probíhajících soudních vyšetřování by totiž mohlo ohrozit upevnění a podporu demokracie a právního státu v Tunisku, o které toto rozhodnutí usiluje, neboť by mohlo tuniským orgánům zabránit v tom, aby zjistily, zda došlo k zneužití státních prostředků, a získaly zpět výnosy vygenerované z těchto zpronevěřených prostředků. Prodloužení platnosti těchto opatření, která mají, jak bylo připomenuto v bodě 33 výše, čistě zajišťovací charakter a postrádají trestněprávní konotaci, je tedy vzhledem k cílům SZBP odůvodněné. Je-li třeba chápat argument žalobce v tom smyslu, že kritizuje zásah takového politického orgánu, jako je Rada, do záležitostí, které spadají výlučně do pravomoci tuniských soudních orgánů, je třeba konstatovat, že prodloužení platnosti těchto opatření nelze za takový zásah považovat.
- 134 Žalobní důvod týkající se toho, že Rada nesprávně posoudila vývoj politické situace v Tunisku, proto musí být zamítnut.

135 Pokud jde o podpůrný žalobní důvod týkající se nedostatečného odůvodnění, postačí konstatovat, že z bodů 127 až 133 výše vyplývá, že vývoj politické situace v Tunisku po přijetí rozhodnutí 2011/72 není důvodem k tomu, aby bylo v rozhodnutí 2015/157 vzhledem k tomuto vývoji uvedeno zvláštní odůvodnění prodloužení platnosti omezujících opatření přijatých rozhodnutím 2011/72. Tento žalobní důvod je tedy třeba rovněž zamítnout.

136 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut.

Ke čtvrtému podpůrnému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze „zjevně nesprávného posouzení“ v tom smyslu, že Rada nezohlednila „trestněprávní povahu“ rozhodnutí 2015/157

137 Na podporu čtvrtého žalobního důvodu žalobce uvádí, že Rada objektivně neposoudila „trestněprávní“ argumentaci, kterou předestřel v dopise ze dne 15. ledna 2015. V tomto ohledu tvrdí, že Rada pominula jeho vysvětlení o oslabení důkazů svědčících v jeho neprospěch v Tunisku a namísto toho vycházela pouze ze spekulací založených čistě na cílech SZBP. Rada tak podle žalobce neposoudila práva, která má tento jakožto soudně vyšetřovaná osoba z hlediska unijního práva. V replice tvrdí, že rozhodnutí 2015/157 má *trestněprávní* rozměr, nebo je *trestněprávní* minimálně z hlediska svého účelu či účinků, jelikož má stejné účinky jako opatření v oblasti mezinárodní právní pomoci nařízené *trestním* soudem na základě úmluvy OSN o boji proti korupci přijaté Valným shromážděním dne 31. října 2003.

138 Rada na to namítá, že rozhodnutí 2015/157 bylo přijato na jediném možném právním základě, tj. na základě článku 29 SEU, a *trestněprávní* rozměr nemá.

139 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když při přijímání rozhodnutí 2015/157 posoudila, zda má být prodloužena platnost omezujících opatření vůči žalobci, pouze z hlediska cílů SZBP a nesplnila tak podmínky a záruky, které musí být respektovány v rámci *trestního* řízení. Tento žalobní důvod však je zjevně nepodložený.

140 Rozhodnutí 2011/72 a potažmo rozhodnutí 2015/157, které prodlužuje jeho platnost, z důvodů uvedených v bodech 127 a 128 výše reagují na cíle stanovené v rámci SZBP v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU. Jak bylo dále uvedeno v bodě 33 výše, zmrazení majetku žalobce v Unii, které není *trestem* za jeho jednání v Tunisku, postrádá *trestněprávní* konotaci. Rada proto správně při přijímání rozhodnutí 2015/157 ověřovala pouze to, zda důkazy, které měla k dispozici, jsou z hlediska cílů rozhodnutí 2011/72 v oblasti SZBP dostatečným základem pro to, aby zůstal jeho majetek nadále zmrazen. Neměla tak povinnost posuzovat prodloužení platnosti těchto opatření z hlediska *trestního* práva a poskytnout žalobci zvláštní záruky, které jsou stanoveny pro *trestní* řízení.

141 Argumenty žalobce v replice, jimiž se snaží prokázat *trestněprávní* povahu sporného opatření zmrazujícího jeho majetek, na tomto závěru nic nemění.

142 Zaprvé zajišťovací povaha sporného opatření, kterým se mrazí jeho majetek, a to že platnost tohoto opatření závisí na ukončení *trestního* řízení v Tunisku, z něj nečiní opatření *trestněprávní*.

143 Jak totiž vyplývá z bodů 33, 127 a 128 výše, Rada může v rámci politiky podporující tuniské orgány za účelem stabilizace demokracie a právního státu na základě článku 29 SEU přijmout opatření přispívající k dovedení *trestních* řízení probíhajících v Tunisku v souvislosti se zneužitím tuniských státních prostředků do konce. Jak Rada správně tvrdí, *trestní* řízení probíhající v Tunisku nejsou právním, nýbrž skutkovým základem pro sporné opatření, jímž byl zmrazen majetek. Jak ostatně ukazuje odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72 zmiňující soudní vyšetřování jeho osoby, Rada rozhodnutí 2015/157 nepřijala na základě obvinění žalobce ze zneužití státních prostředků.

- 144 Zadruhé srovnání účinků opatření, jímž byl zmrazen žalobcův majetek, a účinků opatření v oblasti soudní pomoci v rámci mezinárodní trestní spolupráce, není přesvědčivé.
- 145 Zmrazení majetku žalobce, o němž rozhodla Rada, totiž konkrétně vedlo k imobilizaci tohoto majetku v rámci Unie srovnatelné se situací, k níž by mohlo dojít, kdyby o zmrazení tohoto majetku rozhodl vnitrostátní soudní orgán v rámci mezinárodní trestní spolupráce. To však nemění nic na tom, že povaha těchto dvou opatření se liší.
- 146 Zmrazení majetku žalobce, k němuž došlo na základě článku 29 SEU, je autonomním opatřením plnícím cíle SZBP, a nikoli opatřením reagujícím na žádost tuniských orgánů o mezinárodní právní pomoc (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada, T-290/14, EU:T:2015:806, bod 45).
- 147 Pravomoci Rady podle čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) a článku 29 SEU se v tomto případě omezují na přijetí opatření, jímž je v rámci zajištění zmrazen majetek dotčených osob a je z podstaty věci dočasné a vratné. Naopak pravomoci vnitrostátních soudních orgánů v rámci mezinárodní trestní spolupráce se nutně neomezují pouze na taková opatření.
- 148 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 17 Listiny

- 149 Na podporu pátého žalobního důvodu žalobce uvádí, že rozhodnutí 2015/157 je neodůvodněné a protiprávní, takže omezení žalobcova práva na vlastnictví je rovněž neodůvodněné a v rozporu s článkem 17 Listiny. Rada s touto argumentací nesouhlasí.
- 150 V tomto ohledu je třeba připomenout, že výkon práva na vlastnictví lze omezit v souladu s unijním právem, jsou-li splněny tři podmínky. Zaprvé musí být omezení „stanoveno zákonem“. Jinými slovy, dotčené opatření musí mít právní základ. Zadruhé omezení musí sledovat cíl obecného zájmu, který uznává Unie. Zatřetí omezení nesmí být nepřiměřené. Musí být nezbytné a přiměřené sledovanému cíli. Dále nesmí být ohrožena podstata dotčeného práva nebo svobody (viz rozsudky ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 197 až 200 a citovaná judikatura, a ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, body 165 až 168 a citovaná judikatura).
- 151 V rámci tohoto žalobního důvodu žalobce pouze tvrdí, že v rámci předchozích žalobních důvodů prokázal protiprávnost a neodůvodněnost opatření, jímž byl v Unii zmrazen jeho majetek, a proto je toto omezení jeho práva na vlastnictví rovněž neodůvodněné. Zpochybňuje tedy pouze to, že toto omezení splňuje první dvě podmínky uvedené v bodě 150 výše. Z bodů 36 až 148 výše přitom vyplývá, že v rámci předchozích žalobních důvodů žalobce neprokázal protiprávnost ani neodůvodněnost uvedeného opatření, jímž byl zmrazen jeho majetek. Neprokázal ani to, že k omezení jeho práva na vlastnictví v důsledku zmrazení majetku došlo bez právního základu či bezdůvodně z hlediska cílů rozhodnutí 2011/72 a SZBP. Tento žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.
- 152 Z výše uvedeného vyplývá, že návrhová žádání znějící na zrušení rozhodnutí 2015/157 musí být zamítnuta, jelikož ani jeden ze žalobních důvodů není opodstatněný.

K návrhovým žádáním v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby směřujícím ke zrušení „rozhodnutí“ Rady ze dne 16. listopadu 2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29. května 2015 o vyškrtnutí jeho jména ze seznamu přiloženého k rozhodnutí 2011/72

- 153 Podle čl. 86 odst. 1 jednacího řádu v případě, že je akt, jehož zrušení je navrhováno, nahrazen nebo změněn jiným aktem se stejným předmětem, může žalobce před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, žalobu upravit tak, že zohlední tuto novou skutečnost. Podle čl. 86 odst. 2 uvedeného jednacího řádu musí být taková úprava žaloby provedena samostatným podáním a ve lhůtě stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, v níž lze navrhnout zrušení aktu, který je důvodem úpravy žaloby.
- 154 Z judikatury dále vyplývá, že úprava žaloby musí směřovat vůči aktu, který může být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU, tj. vůči aktu vyvolávajícímu závazné právní účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 3. července 2014, *Alchaar v. Rada*, T-203/12, nezveřejněný, EU:T:2014:602, body 58 a 59 a citovaná judikatura). V tomto ohledu podle ustálené judikatury není takovým aktem akt čistě potvrzující dřívější akt, tj. akt, který neobsahuje oproti dřívějšímu aktu žádnou novou skutečnost a jeho vydání nepředcházelo přezkoumání situace adresáta tohoto dřívějšího aktu (viz usnesení ze dne 7. prosince 2004, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, C-521/03 P, nezveřejněné, EU:C:2004:778, bod 47 a citovaná judikatura, a ze dne 29. června 2009, *Cofra v. Komise*, C-295/08 P, nezveřejněné, EU:C:2009:407, bod 35 a citovaná judikatura).
- 155 Podle judikatury konkrétně není čistě potvrzujícím aktem akt přijatý po přezkoumání dřívějšího aktu z důvodu nových podstatných skutečností. Skutečnost musí být označena za novou v případě, že v době přijetí aktu neexistovala nebo nemohla být při přijetí tohoto aktu zohledněna, a za podstatnou musí být označena v případě, že podstatně mění právní situaci žalobce, která existovala při přijetí dřívějšího aktu, jako je skutečnost vedoucí k pochybnostem o opodstatněnosti uvedeného aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2014, *Komise v. Španělsko*, T-481/11, EU:T:2014:945, body 34 až 39 a citovaná judikatura).
- 156 V oblasti omezujících opatření z judikatury vyplývá, že žalobce v zásadě může upravit návrhová žádání a žalobní důvody směřující proti rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatému vůči jeho osobě s ohledem na následně přijaté rozhodnutí, kterým se platnost uvedeného opatření prodlužuje. V tomto případě totiž toto následně přijaté rozhodnutí pouze potvrzuje dřívější rozhodnutí, jelikož po přezkoumání situace dotčené osoby prodlužuje platnost opatření, jímž byl zmrazen její majetek, na nové období přesahující délku platnosti dřívějšího rozhodnutí (v tomto smyslu obdobně viz usnesení ze dne 15. února 2005, *PKK a KNK v. Rada*, T-229/02, EU:T:2005:48, bod 44, potvrzené v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 18. ledna 2007, *PKK a KNK v. Rada*, C-229/05 P, EU:C:2007:32, bod 103).
- 157 Jak dále vyplývá z čl. 2 odst. 3 a z čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 2011/72, Rada může kdykoli přezkoumat zápis jména osoby do přílohy k tomuto rozhodnutí na základě podstatných důkazů či vyjádření, které jí byly předloženy, takže tento zápis je neustále ověřován. Tato ustanovení mají zaručit, že osoby, které nesplňují kritéria pro zápis na seznam v příloze k uvedenému rozhodnutí, budou z tohoto seznamu vyškrtнутy nejen po pravidelném každoročním přezkoumání, ale případně ihned (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, *Al-Aqsa v. Rada a Nizozemsko v. Al-Aqsa*, C-539/10 P a C-550/10 P, EU:C:2012:711, bod 129). Rozhodnutí Rady nevyškrtnout jméno osoby zapsané v příloze k rozhodnutí 2011/72 poté, co znovu posoudila její situaci na základě nových a podstatných skutečností ve smyslu judikatury uvedené v bodě 155 výše, proto není čistě potvrzujícím rozhodnutím, i když tímto rozhodnutím není prodloužena platnost uvedeného zápisu, ale pouze aplikace dřívějšího rozhodnutí (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2014, *Komise v. Španělsko*, T-481/11, EU:T:2014:945, bod 40 a citovaná judikatura).

- 158 V projednávaném případě je třeba uvést, že rozhodnutí Rady ze dne 16. listopadu 2015, které je napadeno v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby, nezměnilo ani nenahradilo rozhodnutí 2015/157, které je předmětem žaloby. Rada totiž v dopise ze dne 16. listopadu 2015 pouze odmítla žádost žalobce, kterou se v podstatě domáhal zrušení rozhodnutí 2015/157 vůči jeho osobě. Neobsahuje tedy novou skutečnost ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 154 výše.
- 159 K odmítnutí jeho žádosti dále došlo po opětném a důvodném posouzení nových a podstatných skutečností ve smyslu judikatury uvedené v bodě 155 výše.
- 160 Zprvce vyjádření žalobce ze dne 29. května 7. září 2015 totiž poukazuje hlavně na skutečnosti, k nimž došlo před přijetím rozhodnutí 2015/157, a na otázky, které položil již ve vyjádření ze dne 15. ledna 2015, tj. na skutečnosti, které nejsou nové.
- 161 Skutečnosti uvedené v tomto vyjádření, k nimž došlo po přijetí rozhodnutí 2015/157, tj. rozsudek odvolacího soudu v Tunisu ze dne 25. února 2015 a tři rozhodnutí tuniského správního soudu v řízení o předběžném opatření ze dne 30. března 2015, nejsou samy o sobě podstatnými skutečnostmi, tj. skutečnostmi, které mohou podstatným způsobem změnit právní situaci žalobce, pokud jde o omezující opatření, jejichž platnost byla vůči jeho osobě prodloužena rozhodnutím 2015/157.
- 162 Jak již bylo v tomto ohledu několikrát uvedeno, základem pro tato omezující opatření bylo soudní vyšetřování skutků žalobce kvalifikovatelných jako zneužití státních prostředků. Z přípisu právního zástupce žalobce v Tunisku ze dne 24. dubna 2015 vyplývá, že rozsudkem odvolacího soudu v Tunisu ze dne 25. února 2015 bylo vyhověno návrhu žalobce na oddělení od trestního řízení probíhajícího v rámci tohoto vyšetřování, avšak tento vývoj v řízení podle všeho nebyl s to zvrátit průběh uvedeného vyšetřování. Z přípisu právního zástupce v Tunisku přiloženého k jeho vyjádření ze dne 29. května 2015 dále vyplývá, že třemi soudními rozhodnutími ze dne 30. března 2015 byl odložen výkon tří správních rozhodnutí o konfiskaci určité části majetku žalobce, jehož vazba na soudní vyšetřování, z něhož vychází omezující opatření, jímž byl zrazen majetek žalobce v Unii, není jednoznačná.
- 163 Ze spisu zadruhé vyplývá, že dokumenty vystavené tuniskými orgány dne 11. května 2015, z nichž Rada vycházela v dopise ze dne 16. listopadu 2015, pouze potvrzují, že žalobce je v Tunisku soudně vyšetřován, a Rada je předložila pouze pro účely odpovědi na argumenty žalobce napadající základ pro toto vyšetřování. Tyto dokumenty proto sice jsou novými důkazy, avšak nelze je kvalifikovat jako podstatné. Neukazují totiž, že by se situace žalobce podstatným způsobem změnila v porovnání se situací k datu přijetí rozhodnutí 2015/157.
- 164 Na této analýze nic nemění ani to, že Rada tyto dokumenty předložila poté, co v dopise ze dne 4. února 2015 uvedla, že má v úmyslu provést ověření v návaznosti na vyjádření žalobce.
- 165 Článek 2 odst. 3 a čl. 5 odst. 6 rozhodnutí 2011/72 totiž dávají Radě značný prostor pro uvážení při rozhodování, zda si ověří důkazy, které jí předložily tuniské orgány či žalobce, aby zjistila, v jaké fázi se nachází soudní řízení, které vůči němu probíhá. Každý nový důkaz získaný poté, co si Rada ověří informace z vlastního podnětu či na návrh žalobce, proto není nutně podstatnou skutečností, která by byla důvodem k novému posouzení zápisu žalobcova jména do přílohy k uvedenému rozhodnutí a kterou by v případě, že Rada tento zápis nezruší, bylo možné považovat za rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení žalobce.
- 166 V tomto případě ze spisu vyplývá, že Rada v dopise ze dne 4. února 2015 uvedla, že sice bylo důvodné ponechat jméno žalobce zapsané na seznamu uvedeném v příloze k rozhodnutí 2011/72, avšak přihlédla k vyjádření žalobce ke stavu soudního vyšetřování, které vůči němu probíhalo v Tunisku, a uvedla, že omezující opatření vůči žalobci znovu posoudí do 31. července 2015. Po tomto dopise Rada podle všeho zohlednila vyjádření žalobce ze dne 18. února, 29. května a 7. září 2015 a v dopise ze dne 16. listopadu 2015 mu zaslala odpověď, v níž shrnula informace, které si mezitím ověřila u tuniských orgánů, a zaslala mu dokumenty zmíněné v bodě 163 výše. Rada tak považovala za

užitečné si tyto informace ověřit a pouze využila prostoru pro uvážení, který má na základě ustanovení uvedených v bodech 157 a 165 výše, když neposoudila znovu situaci žalobce, jak by bylo třeba v případě, že by nastaly skutečnosti, které by tuto situaci mohly podstatným způsobem změnit.

- 167 Rada tedy nepřijala nové rozhodnutí lišící se od rozhodnutí 2015/157, ale pouze jej potvrdila, když v dopise ze dne 16. listopadu 2015 uvedla, že omezující opatření vůči žalobci zůstávají nadále v platnosti. Tento dopis, v němž zamítla žádost žalobce o vyškrtnutí jeho jména z přílohy k rozhodnutí 2011/72, je tedy čistě potvrzujícím aktem, který nezasahuje nepříznivě do právního postavení žalobce. Návrhová žádání v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby znějící na zrušení tohoto aktu proto musí být odmítnuta jako nepřípustná.
- 168 Argumenty žalobce, jimiž se snaží prokázat přípustnost tohoto návrhu na úpravu žaloby, na tomto závěru nic nemění.
- 169 Zprvce argument uplatňovaný žalobcem, podle něhož bylo rozhodnutím Rady ze dne 16. listopadu 2015 změněno rozhodnutí 2015/157, jelikož posledně uvedené rozhodnutí bylo do tohoto okamžiku „podmínečným rozhodnutím“ a bylo tím změněno na „bezpodmínečné rozhodnutí“, je nepodložený. Jak totiž Rada uvedla ve vyjádření k návrhu na úpravu žaloby, tento argument vychází z mylného předpokladu, že dopis Rady ze dne 4. února 2015, v němž tento orgán uvedl, že situaci žalobce znovu posoudí do 31. července 2015, činil rozhodnutí 2015/157 podmíněčným. To, že Rada může znovu posoudit omezující opatření přijatá v rozhodnutí 2011/72 na základě ustanovení tohoto rozhodnutí uvedených v bodě 157 výše, aby je případně zrušila či změnila, nečiní z těchto opatření opatření „podmínečná“. To, že Rada v dopise ze dne 16. listopadu 2015 uvedla, že omezující opatření vůči žalobci zůstávají v platnosti, nečiní z rozhodnutí 2015/157 bezpodmínečný akt. Navíc je třeba uvést, že Rada by mohla na základě nových a podstatných skutečností, o kterých by se dozvěděla, zrušit či změnit uvedená opatření následující časově po tomto dopise ze dne 16. listopadu 2015.
- 170 Zadruhé a na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, přípustnost tohoto návrhu na úpravu žaloby nelze odůvodnit tím, že je žalobci třeba v souladu se zásadou rovnosti zbraní umožnit vyjádřit se k důkazům, které Rada předložila v duplice.
- 171 Zásada rovnosti zbraní totiž nemůže v tomto případě vést k prodlužování lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí 2015/157. Napadnutelnost aktu musí být definována pouze na základě objektivního posouzení jeho podstaty, a nikoli na základě zásady rovnosti zbraní (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 20. září 2012, France v. Komise, T-154/10, EU:T:2012:452, body 37 až 40).
- 172 Žalobce se v každém případě mohl na jednání dne 14. prosince 2016 vyjádřit k důkazům, které Rada v duplice předložila. Jak dále vyplývá z bodu 61 výše, Tribunál konstatoval, že tyto důkazy, které časově následovaly po rozhodnutí 2015/157, nelze zohlednit při posuzování legality tohoto rozhodnutí. To, že byla návrhová žádání v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby odmítnuta pro nepřípustnost, proto není v rozporu se zásadou rovnosti zbraní.
- 173 Z výše uvedeného plyne, že tato návrhová žádání je třeba odmítnout jako nepřípustná.

K návrhovému žádání v rámci druhého návrhu na úpravu žalobních důvodů směřujícímu ke zrušení rozhodnutí 2016/119

- 174 V rámci druhého návrhu na úpravu žaloby týkajícího se rozhodnutí 2016/119 žalobce uplatňuje pět důvodů. První z těchto důvodů se týká porušení zásady presumpce nevinny a zásady řádné správy, druhý absence dostatečně pevného skutkového základu pro sporná opatření, třetí bezpředmětnosti uvedeného rozhodnutí, čtvrtý porušení zásady přiměřené lhůty a pátý zjevně nepřiměřeného zásahu Rady do práva žalobce na vlastnictví.

- 175 Nejprve je třeba připomenout, jak již bylo uvedeno v bodě 16 výše, že rozhodnutím 2016/119 byla prodloužena použitelnost rozhodnutí 2011/72 do 31. ledna 2017 a bylo jím změněno odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam přiložený k tomuto rozhodnutí s poukazem na osvědčení tuniských orgánů ze dne 20. října 2015 uvedené v bodě 16 výše. Tato změna spočívala v tom, že spoluúčast na zneužití vlivu veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob byla nahrazena zneužitím vlivu veřejného činitele za účelem přímého či nepřímého získání výhod ve prospěch jiných osob.
- 176 V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 156 výše je dále třeba uvést, že návrhová žádání předložená v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby na neplatnost rozhodnutí 2016/119, kterým se prodlužuje platnost rozhodnutí 2011/72 na nové období jdoucí nad rámec období stanoveného v rozhodnutí 2015/157, jsou přípustná.

K prvnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady presumpce nevinny a zásady řádné správy

- 177 V rámci prvního důvodu žalobce v podstatě opakuje argumenty, které uplatnil v rámci druhé a třetí části druhého žalobního důvodu týkajícího se údajného porušení zásady presumpce nevinny. Na podporu tohoto argumentu poukazuje na tiskovou zprávu nevládní organizace Transparency International ze dne 25. ledna 2016, v níž se uvádí, že v Tunisku byl zmrazen majetek 48 osob „na základě důkazů o tom, že zpronevěřily státní prostředky a zneužily svou pravomoc“. Dále odkazuje na vyjádření tuniských orgánů ze dne 15. ledna 2016, kterým tyto odpovídají na žádost Rady o vysvětlení situace žalobce a které podle něj dokládá, že v rámci soudního vyšetřování, které vůči němu probíhá v Tunisku, „mu nebude v meritu vyhověno“.
- 178 Rada zpochybňuje relevanci těchto nových důkazů.
- 179 Je třeba konstatovat, že odůvodnění uvedené v bodech 107 až 112 a 118 výše v rámci posouzení druhé a třetí části druhého žalobního důvodu platí i zde. Tisková zpráva Rady ze dne 31. ledna 2011 zmiňovaná v bodě 103 výše je totiž samostatným aktem stojícím vedle rozhodnutí 2011/72 a rozhodnutí 2016/119, který nebyl vydán v rámci přijímání těchto dvou rozhodnutí. Žalobce nezpochybňuje, že tato dvě rozhodnutí sama o sobě neporušují zásadu presumpce nevinny, a nemůže tedy užitečně poukazovat na takové porušení, k němuž podle něj došlo v uvedené zprávě, aby napadl jejich legalitu. Tato výtka dále v každém případě vychází z doslovného znění tiskové zprávy, ačkoli je třeba ji vykládat ve spojení s obsahem rozhodnutí 2011/72, o jehož přijetí informuje veřejnost. Obsah přílohy k tomuto rozhodnutí tedy nemíří na žalobce jako na osobu, která byla odsouzena za zneužití tuniských veřejných prostředků, nýbrž jako na osobu, která je vyšetřována za takové činy, takže uvedená tisková zpráva, která o tomto hovoří, nemůže porušovat právo žalobce na dodržování zásady presumpce nevinny.
- 180 I pokud by tedy prohlášení uvedená v tiskové zprávě Transparency International zmiňované v bodě 177 výše porušila právo žalobce na dodržování zásady presumpce nevinny, k tomuto porušení by nemohlo dojít na základě výše uvedené tiskové zprávy Rady ze dne 31. ledna 2011 a v žádném případě by to nemělo vliv na legalitu rozhodnutí 2016/119.
- 181 Pokud jde o vyjádření tuniských orgánů ze dne 15. ledna 2016, je třeba uvést, že tvrzení žalobce jsou v tomto ohledu čistě spekulativní. Toto vyjádření totiž pouze uvádí procesní důvody, na jejichž základě vyšetřovací soudce, který měl spis na starosti, neoddělil věc žalobce od věcí ostatních zapojených osob. Toto vyjádření tedy nijak nenaznačuje, jaké závěry tuniské orgány vyvodí ze soudního vyšetřování vedeného vůči žalobci, ani to, zda mezi konstatováními, která jsou v něm uvedena, a dotčenou tiskovou zprávou Rady existuje hodnověrná vazba.
- 182 První důvod je tudíž třeba zamítnout.

K druhému důvodu týkajícímu se neexistence pevného skutkového základu pro sporná opatření

183 Druhý důvod má čtyři části, z nichž první se týká přílišné vágnosti tvrzení, z nichž vychází rozhodnutí o ponechání jména žalobce v příloze k rozhodnutí 2011/72, druhý se týká toho, že tuniské soudní orgány jeho případ neposoudily odděleně, čímž podle něj vytvořily iluzi pevného skutkového základu, třetí se týká toho, že v rámci tuniského soudního řízení nebyla vyvíjena podstatná činnost, co se týče osoby žalobce, a čtvrtý se týká toho, že výše uvedené tvrzení o činech, kterých se údajně dopustil, a o jeho osobní odpovědnosti nejsou dostatečně přesná.

184 Rada zpochybňuje relevanci důkazů předložených žalobcem s poukazem na rozsudek ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada (T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216)

– K první části druhého důvodu vycházejícího z přílišné vágnosti tvrzení, z nichž vychází rozhodnutí o ponechání jména žalobce na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72

185 Nejprve je třeba uvést, že první část druhého důvodu vychází z nové výtky, která nebyla uplatněna v žalobě, a to konkrétně v rámci prvního žalobního důvodu. Tuto výtku dále nelze považovat za rozšíření výtek uplatněných již v rámci uvedeného žalobního důvodu (viz rozsudek ze dne 15. března 2006, Itálie v. Komise, T-226/04, EU:T:2006:85, body 64 a 65 a citovaná judikatura). Žalobce má nicméně právo zformulovat tuto výtku poprvé v rámci úpravy uvedeného prvního žalobního důvodu vzhledem k novému odůvodnění pro zápis jeho jména přidaného do rozhodnutí 2016/119 a k osvědčení tuniských orgánů ze dne 20. října 2015, které je třeba považovat za nové skutečnosti (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Anbouba v. Rada, T-563/11, nezveřejněný, EU:T:2013:429, bod 52).

186 Z důvodů uvedených v bodech 187 až 195 níže však tato výtky není opodstatněná.

187 Zaprvé žalobce poukazuje na rozdíly mezi osvědčením tuniských orgánů ze dne 20. října 2015 a odůvodněním pro zápis jeho jména na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2016/119, které spočívají v povaze uváděných trestných činů, nepřesném popisu těchto trestných činů a konkrétních skutečností, které umožňují jejich prokázání.

188 V této souvislosti je třeba uvést, že odůvodnění uvedené Radou pro účely zápisu jména žalobce na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2016/119, sice popisuje trestné činy, za něž je žalobce v Tunisku soudně vyšetřován, stručněji než dotyčné osvědčení tuniských orgánů, avšak toto odůvodnění a toto osvědčení se zásadním způsobem neliší. Rada nemá povinnost reprodukovat v odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam důkazy, z nichž toto odůvodnění vychází, pokud navíc žalobce s uvedenými důkazy seznámila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 132 a 133).

189 Zadruhé je třeba uvést, že předmětné osvědčení sice neuvádí konkrétní okolnosti o dotčených trestných činech, avšak dostatečně konkrétně popisuje uvedené trestné činy a odhadovanou míru zapojení žalobce do těchto činů jakožto pachatele či spolupachatele, což Radě umožňuje určit, zda žalobce splňuje obecná kritéria vymezená v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 123).

190 Jak dále vyplývá z toho, že žalobce používá pojem *actus reus*, jeho argumentace vychází z mylného předpokladu, že důkazy, z nichž Rada vychází, měly vykazovat míru přesnosti nutnou k prokázání jeho odpovědnosti za výše uvedené trestné činy. Žalobce přitom nezpochybňuje, že se Rada může opřít o probíhající soudní vyšetřování těchto činů, tj. fázi trestního řízení, kdy z podstaty věci jsou důkazy o jeho vině nebo naopak nevině teprve zjišťovány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 83 až 90).

- 191 Ze stejných důvodů je irrelevantní to, že kromě žalobce nebyla uvedena totožnost dalších osob údajně zapojených do uvedených trestných činů, na něž poukazuje odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam a osvědčení tuniských orgánů ze dne 20. října 2015. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 189 výše, postačí, že toto osvědčení dostatečně konkrétním způsobem popisuje uvedené trestné činy a míru údajného zapojení žalobce do této trestné činnosti. To platí i v případě, že toto osvědčení neuvádí čas a místo trestné činnosti.
- 192 Rovněž je irrelevantní to, že byl bývalý prezident Tuniské republiky údajně nesprávně označen za veřejného činitele. Postačí totiž konstatovat, že osvědčení uvedené v bodě 16 výše ani odůvodnění pro zápis jména žalobce na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2016/119, tuto osobu nezmiňují. Vzhledem k tomu, že funkce, kterou tato osoba zastávala, s sebou může nést nakládání s veřejným majetkem, lze ji v každém případě pro účely konstatování, zda došlo ke spáchání trestného činu kvalifikovatelného jako zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 považovat za funkci veřejného činitele (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, body 120 a 178).
- 193 Zatřetí žalobce tvrdí, že navzdory novým důkazům, které Rada předložila před přijetím rozhodnutí 2016/119, tj. dokumentu ze dne 18. ledna 2016 pod značkou MD 7/16 EXT 1 RELEX přiloženému k dopisu Rady ze dne 29. ledna 2016, tento orgán nemá a nikdy neměl k dispozici důkazy dokládající tvrzení o žalobci. Pokud jde o výše zmíněný dokument, žalobce konkrétně uvádí, že žádost mezinárodní o právní pomoc je v tomto dokumentu zmíněna bez dalších informací, z nichž by bylo možné určit předmět této žádosti, další osoby, kterých se týká, a osoby, jimž je určena.
- 194 V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že žalobce nemůže ve vztahu k rozhodnutí 2016/119 s úspěchem tvrdit, že Rada až do předložení dokumentu MD 7/16 EXT 1 RELEX ze dne 18. ledna 2016 neměla k dispozici žádný důkaz o jeho zapojení do trestné činnosti, za niž je soudně vyšetřován v Tunisku. Jak bylo připomenuto v bodě 61 výše, legalitu unijního aktu je nutné posuzovat podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy bylo toto rozhodnutí přijato. Legalitu rozhodnutí 2016/119 je proto třeba posuzovat ve světle důkazů, které měla Rada k dispozici při přijímání tohoto rozhodnutí, tj. k 28. lednu 2016.
- 195 Žalobce dále nepředložil žádný důkaz vyvracející věcnou správnost důkazů uvedených v dokumentu MD 7/16 EXT 1 RELEX, a sice pěti žádostí o mezinárodní právní pomoc ze dne 19. ledna 2011, 21. ledna 2011, 10. ledna 2012, 22. října 2013 a 5. května 2015 zmíněných v bodě 3. Jelikož osvědčení tuniských orgánů ze dne 20. října 2015 uvádí, že je žalobce soudně vyšetřován v souvislosti se skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků, jde v každém případě o dostatečný důkaz, na jehož základě mohla Rada rozhodnout o ponechání jména žalobce na seznamu uvedeném v příloze k rozhodnutí 2011/72. I kdyby tedy uvedené žádosti o mezinárodní právní pomoc nebyly přesně popsány, nebyla by tato skutečnost rozhodující.
- 196 První část druhého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.
- *K druhé části druhého důvodu vycházejícího z toho, že tuniské orgány nezkoumaly případ žalobce odděleně*
- 197 Na podporu této části žalobce uvádí, že tuniské soudní orgány měly jeho případ vyšetřovat odděleně od ostatních osob, a napadá rozhodnutí vyšetřujícího soudce, který – jak tuniské orgány uvedly ve vyjádření ze dne 15. ledna 2016 – považoval za nezbytné jeho případ neoddělit navzdory rozsudku tuniského odvolacího soudu ze dne 25. února 2015.
- 198 Tyto okolnosti však nemají vliv na legalitu rozhodnutí 2016/119. Nastolují totiž pouze otázky týkající se tuniského procesního práva, které mohou případně posoudit pouze tuniské soudy v rámci nové žaloby, kterou by žalobci podali proti výše uvedenému rozhodnutí vyšetřujícího soudce. Vysvětlení poskytnuté

tuniskými orgány ve výše uvedeném vyjádření v odpověď na otázky Rady potvrzuje, že tyto orgány řešily otázku oddělení žalobcovy spisu čistě na základě právních úvah, a nebyl tedy dán důvod k legitimním pochybnostem o možném zneužití pravomoci ze strany těchto orgánů, které by mohlo mít vliv na platnost omezujících opatření vůči žalobci.

199 To, že sám žalobce neměl rodinnou vazbu na manželku bývalého prezidenta Tuniské republiky, je v tomto případě irrelevantní. Jméno žalobce totiž nebylo zapsáno na seznam přiložený k rozhodnutí 2011/72, ve znění rozhodnutí 2016/119 na základě těchto rodinných vazeb, ale na základě soudního vyšetřování jeho osobního zapojení do spáchání skutků kvalifikovatelných jako zneužití státních prostředků vedeného tuniskými orgány.

200 Žalobce se sice na rozdíl od ostatních osob dotčených souvisejícími soudními vyšetřováními snaží prokázat, že tuniské soudy postupně rušily donucovací opatření přijatá v rámci soudního vyšetřování jeho osoby, avšak důkazy, které na podporu tohoto argumentu uvádí, nejsou zásadní povahy. Jak bylo totiž uvedeno v bodech 49 až 56 výše, jednotlivá soudní rozhodnutí, kterými byl zrušen zákaz opustit tuniské území a rozhodnutí o konfiskaci majetku žalobce, nepředjímají konečný názor tuniských soudů na to, s jakým výsledkem by měla trestní řízení, z nichž Rada vychází, skončit. Žalobce nikde nevysvětluje, jakou vazbu mají tato jednotlivá soudní rozhodnutí na předmětná trestní řízení. Za těchto podmínek Rada neposoudila nesprávné důkazy předložené tuniskými orgány a nedopustila se společně s nimi „protiprávního jednání“, když konstatovala, že na základě uvedených důkazů lze prodloužit platnost omezujících opatření vůči žalobci.

201 Druhou část druhého důvodu je tedy nutné zamítnout.

– Ke třetí části druhého důvodu vycházející z toho, že v rámci tuniského soudního řízení nebyla vyvíjena žádná významná činnost, co se týče osoby žalobce

202 Žalobce tvrdí, že součástí dokumentu ze dne 10. prosince 2015 pod značkou MD 745/15 ADD 1 EXT 1 byl přehled popisující hlavní body žalobcovy věci pod č. 19592/1, který připravily tuniské orgány a z něhož vyplývá, že soudní orgány byly ve věci jeho vyšetřování nečinné.

203 Tuto argumentaci nelze přijmout.

204 Dotčený přehled totiž uvádí, že ve věci č. 19592/1 byl žalobce vyslechnut vyšetřujícím soudcem dne 14. května 2014, což nezpochybňuje. Jak dále vyplývá z přípisu právního zástupce žalobce v Tunisku ze dne 4. února 2016 přiloženého k druhému návrhu na úpravu žaloby, žalobce byl předtím ve stejné věci vyslechnut dvakrát ve dnech 15. února 2012 a 21. února 2012.

205 Z tohoto přehledu dále jasně vyplývá, že věc č. 19592/1 se týká nejen žalobce, ale i všech osob, jimž je vytýkáno, že využily rodinné či osobní vazby na bývalého prezidenta Tuniské republiky k uzavírání fiktivních smluv a nelegálních veřejných zakázek. Z tohoto listu rovněž vyplývá, že od 14. května 2014 do 4. března 2015 učinil(i) příslušný(í) soudce(i) v této věci řadu vyšetřovacích úkonů. Z tohoto listu dále nevyplývá, že mimo toto období nebyl učiněn žádný vyšetřovací úkon.

206 Vzhledem k těmto skutečnostem proto to, že poslední vyšetřovací úkon uvedený v předmětném přehledu byl u osoby žalobce učiněn dne 14. května 2014, samo o sobě neznamená, že tuniské orgány v této věci nepostupovaly s péčí nebo že v ní docházelo k průtahům. I pokud by to byla pravda, z důvodů uvedených v bodech 67 až 75 výše Rada v žádném případě neměla povinnost uvolnit pouze z tohoto důvodu žalobcův majetek. Třetí část druhého důvodu musí být tedy zamítnuta.

– Ke čtvrté části druhého důvodu vycházející z toho, že skutky vytýkané žalobci a jeho osobní odpovědnost nebyly popsány dostatečně přesně ve smyslu požadovaném judikaturou

- 207 Na podporu této části žalobce vychází z bodu 44 rozsudku ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), jakož i bodů 44 a 48 rozsudku ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), přičemž tvrdí, že Rada má povinnost konkrétně popsat, z jakého protiprávního jednání podezřívá osobu zapsanou na předmětný seznam, a uvést podrobnosti o jeho osobní odpovědnosti za dotčené jednání. Tato kritéria nebyla podle něj v tomto případě splněna. Vzhledem k těmto rozsudkům Rada dále nemohla mít za to, že majetek státního příslušníka třetí země lze v Unii zmrazit pouze z důvodu, že je v této třetí zemi stíhán. Podle žalobce konečně nelze mít za to, že je trestně stíhán, pokud v trestním řízení vůči jeho osobě nedošlo k žádnému vývoji.
- 208 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozsudky ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), a ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), se týkají žalob proti rozhodnutí Rady 2014/119/SZBP ze dne 5. března 2014 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 66, s. 26).
- 209 V bodě 44 rozsudku ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), a v bodě 44 rozsudku ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), Tribunál konstatoval, že sporná omezující opatření byla přijata na základě jediného důkazu, který sice pocházel od vysoce postaveného soudního orgánu třetí země, tj. od Nejvyššího státního zastupitelství Ukrajiny – avšak obsahoval jen povšechné tvrzení, že žalobce byl spolu s dalšími bývalými vysoce postavenými představiteli vyšetřován za účelem zjištění, zda došlo ke zpronevěře státních prostředků. V těchto bodech dále Tribunál konstatoval, že dopis sice popisuje trestný čin, z jehož spáchání jsou žalobci podezřelí podle ukrajinského trestního zákona, tj. zpronevěru ukrajinského státního majetku trestnou podle článku 191 uvedeného zákona, avšak neuvádí nic k důkazům, které vyšetřování vedené ukrajinskými orgány právě ověřuje, a tím méně k údajné osobní odpovědnosti žalobce za jejich spáchání.
- 210 V bodě 48 rozsudku ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), Tribunál dále konstatoval, že bez ohledu na fázi, v níž se nacházelo řízení probíhající vůči žalobci, Rada vůči němu nemohla přijmout omezující opatření, aniž věděla o zpronevěře státních prostředků, kterou mu konkrétně ukrajinské orgány vytýkaly, neboť Rada mohla prokázat, že lze skutky kvalifikovat jako zneužití státních prostředků a že mohly být hrozbou pro právní stát na Ukrajině, jehož posílení a podporu sledovala přijetím dotčených omezujících opatření, pouze se znalostí těchto skutků (rozsudek ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada, T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45, bod 48).
- 211 Nehledě na to, zda jsou omezující opatření přijatá v rozhodnutí 2014/119 srovnatelná ve všech bodech s opatřeními přijatými v rozhodnutí 2011/72, postačí konstatovat, jak vyplývá z bodu 44 rozsudku ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), a bodů 44 a 48 rozsudku ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), že skutkové okolnosti věci, v nichž byly tyto rozsudky vydány, se značně liší od skutkových okolností v projednávané věci.
- 212 V této věci je totiž žalobce soudně vyšetřován, což dokládá osvědčení vydané soudem, který vyšetřování vede, a toto osvědčení podrobně popisuje předmětnou věc i vyšetřovanou trestnou činnost a údajnou míru zapojení žalobce do této trestné činnosti. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, proto omezující opatření mají konkrétní skutkový základ, pokud jde o trestné činy, z jejichž spáchání je podezřelý, a jeho údajnou osobní odpovědnost za tyto činy. Ze spisu vyplývá, že kromě tohoto osvědčení měla Rada při přijímání rozhodnutí 2016/119 k dispozici dokumenty od tuniských orgánů obsahující doplňující informace o povaze skutků, v souvislosti s jejichž spácháním je žalobce vyšetřován, a o stavu tohoto vyšetřování (viz dokumenty zmíněné v bodech 193 a 202 výše).

- 213 Jak dále Tribunál konstatoval v bodě 44 rozsudku ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), a v bodě 44 rozsudku ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45), základem pro omezující opatření dotčená v těchto rozsudcích byl jen dopis ukrajinského státního zástupce, který bez dalšího obsahoval pouze obecné a generické tvrzení spojující jména žalobců včetně několika bývalých vysoce postavených funkcionářů s vyšetřováním, v jehož rámci mělo být věcně ověřeno, zda došlo ke zneužití státních prostředků.
- 214 Žalobce proto nemůže tvrdit, že Rada při přijímání rozhodnutí 2016/119 nerespektovala podmínky vymezené v rozsudcích ze dne 26. října 2015, Portnov v. Rada (T-290/14, EU:T:2015:806), a ze dne 28. ledna 2016, Stavytskyi v. Rada (T-486/14, nezveřejněný, EU:T:2016:45).
- 215 Argument žalobce, podle něhož jej nelze považovat za osobu stíhanou tuniskými orgány, je pak nepodložený z důvodů uvedených v bodech 82 až 84 výše.
- 216 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtá část druhého důvodu a s ní i celý tento důvod musí být zamítnuty.

K třetímu důvodu vycházejícímu z bezpředmětnosti rozhodnutí 2016/119

- 217 V rámci tohoto důvodu žalobce pouze v kontextu rozhodnutí 2016/119 upravuje argumenty, které uplatnil v rámci třetího žalobního důvodu a které vycházejí z teze, že vývoj demokratického procesu v Tunisku připravil toto rozhodnutí o právní základ. Tyto argumenty však musí být zamítnuty ze stejných důvodů, které byly uvedeny v bodech 127 až 133 výše.

K čtvrtému důvodu vycházejícímu z porušení zásady přiměřené délky soudního řízení

- 218 V rámci čtvrtého důvodu žalobce upravuje argumenty týkající se přiměřené délky soudního řízení, které předložil v žalobě na podporu druhé části prvního žalobního důvodu a první části druhého žalobního důvodu. Argumenty Rady uvedené v duplice, podle nichž je délka soudního vyšetřování vedeného tuniskými orgány odůvodněna povahou vyšetřovaných trestných činů a probíhajícím řízením o mezinárodní právní pomoci, podle žalobce nemají ve vztahu k jeho osobě žádný skutkový základ. Prodlužování platnosti omezujících opatření podle něj představuje „začarovaný kruh“. Tuniské orgány totiž mají podle něj zájem na tom neurychlovat trestní řízení probíhající vůči žalobci, aby byl jeho majetek v Unii zmrazen s „maximálním sankčním účinkem“, kdežto Rada může délkou trestního řízení v Tunisku odůvodňovat prodlužování platnosti omezujících opatření zmrazujících tento majetek.
- 219 Rada ve vyjádření k druhému návrhu na úpravu žaloby namítá, že jednala nezávisle na tuniských orgánech a nemá povinnost, nýbrž pouze možnost vycházet při posuzování situace žalobce z rozhodnutí tuniských soudních orgánů. Dovozuje z toho, že v tomto případě nejde o „začarovaný kruh“ a že rozsudek ze dne 9. září 2010, Al-Aqsa v. Rada (T-348/07, EU:T:2010:373), na který žalobce poukazuje, není v tomto ohledu relevantní.
- 220 V této souvislosti je třeba připomenout, že druhá část prvního žalobního důvodu byla zamítnuta s tím, že v bodech 61 až 75 výše bylo uvedeno, že i v případě, že by důkazy, které žalobce předložil před přijetím rozhodnutí 2015/157, zavdávaly důvod k tomu, aby Rada ověřila, v jakém stavu se nachází soudní vyšetřování vedené proti žalobci, Rada nemůže být na základě těchto důkazů nucena uvolnit jeho majetek v Unii. V bodech 77 a 78 výše bylo dále uvedeno, že tyto důkazy nevyvolávají legitimní pochybnosti o tom, zda tuniské orgány případně porušily zásadu přiměřené délky soudního řízení. Tribunál v bodě 96 výše zamítl první část druhého žalobního důvodu na základě týchž konstatování.
- 221 Dále je třeba uvést, jak tvrdí Rada v duplice, že tento orgán údajně má k dispozici všechny důkazy o tom, že v soudním řízení v Tunisku nedošlo k neodůvodněným průtahům a jde o zvláště komplikovaný případ s mnoha podezřelými. V tomto ohledu poukazuje na dokumenty se značkou MD

2015/552 EXT 2 a MD 2015/553 EXT 2, které obsahují zprávu tuniských orgánů o stavu soudního vyšetřování k 11. květnu 2015 a přehled k věci č. 19592/1 z téhož dne připravený prvním vyšetřovacím senátem soudu prvního stupně v Tunisu.

- 222 Je přitom třeba konstatovat, že dokumenty zmíněné v bodě 221 výše spíše dokládají, že ve věci vyšetřování žalobce byla vyvíjena aktivita a tato věc byla složitá, týkala se velkého počtu osob a vyžadovala velký počet vyšetřovacích úkonů, zejména žádostí o mezinárodní právní pomoc.
- 223 Tyto dokumenty sice zmiňují osobní situaci žalobce jen minimálně, avšak žalobce nemůže tvrdit, že se Rada v tomto ohledu neopírá v souvislosti s jeho osobou o žádný skutkový základ. Jelikož vyšetřování trestných činů, z jejichž spáchání je žalobce podezřelý, probíhá v rámci širšího vyšetřování několika dalších osob a v mezinárodním měřítku, jeho složitost může mít vliv na délku řízení ve vztahu k žalobci. Tento závěr potvrzuje i dokument ze dne 10. prosince 2015 pod značkou MD 745/15 ADD 1 EXT 1 zmíněný v bodě 202 výše. Za těchto podmínek ze spisu nevyplývá, že Rada nesprávně posoudila, zda tuniské orgány respektovaly zásadu přiměřenosti délky soudního řízení.
- 224 Z těchto dokumentů v každém případě vyplývá, že Rada vzhledem k vyjádření žalobce před přijetím rozhodnutí 2016/119 podrobně ověřila, v jakém stavu se nachází soudní vyšetřování vedené vůči žalobci, a nelze jí proto vytýkat, že nepřihlédla k délce trestního řízení v Tunisku. Z důvodů uvedených v bodech 61 až 75 výše nemohou ani případné neodůvodněné průtahy v řízení týkajícím se žalobce vést k tomu, že by Rada musela uvolnit majetek žalobce v Unii.
- 225 Na těchto závěrech nic nemění ani argument žalobce, podle něhož se soudní řízení v Tunisku a zmrazení jeho majetku v Unii točí v začarovaném kruhu.
- 226 Tento argument totiž vychází z toho, že tuniské orgány úmyslně protahovaly soudní vyšetřování vedené vůči žalobci, aby ho trestaly prodáváním doby, po kterou bude zmrazen jeho majetek v Unii, a Rada k tomuto jednání vědomě přispěla. Je přitom třeba uvést, že žalobce v tomto ohledu nepředložil žádný důkaz o tom, že tuniské orgány měly takový úmysl nebo že Rada s takovým jednáním souhlasila. Majetek žalobce nebyl v Unii zmrazen s cílem potrestat jej, neboť tento institut postrádá trestněprávní konotaci a musí respektovat určité hranice. Je třeba podotknout, že zmrazení majetku je nejen dočasné a vratné, ale platí pro něj i několik výjimek na základě čl. 1 odst. 3 a 4 rozhodnutí 2011/72 a na základě čl. 1 odst. 5 tohoto rozhodnutí, takže žalobce nepřichází o příjmy ze svých bankovních účtů či plateb ze smluv, dohod nebo závazků uzavřených před tím, než byl uvedený majetek zmrazen. Zmrazení majetku žalobce tudíž nelze z hlediska jeho účinků přirovnávat k trestněprávní sankci. Tento argument je proto čistě spekulativní.
- 227 Čtvrtý důvod je tudíž třeba zamítnout.

K pátému důvodu vycházejícímu z nerespektování práva na vlastnictví

- 228 V rámci pátého důvodu žalobce upravuje pátý žalobní důvod s tím, že tvrdí, že pro zmrazení jeho majetku v Unii nebyl dán pevný skutkový základ a tento majetek byl zmrazen po nepřiměřeně dlouhou dobu, čímž došlo ke zjevně nepřiměřenému zásahu do jeho práva na vlastnictví.
- 229 Rada s touto argumentací nesouhlasí.
- 230 Nejprve je třeba uvést, jak bylo uvedeno již v bodě 151 výše v rámci pátého žalobního důvodu, že žalobce zpochybňuje pouze to, že jeho majetek byl v Unii zmrazen, aniž byly splněny první dvě podmínky pro omezení výkonu práva na vlastnictví vymezené v judikatuře, tj. že k omezení musí dojít na základě zákona a v obecném zájmu uznaném Unií. V rámci tohoto důvodu žalobce naopak zpochybňuje, že byla splněna třetí z těchto podmínek, tj. nezbytnost a přiměřenost uvedeného omezení z hlediska cíle, které ho má být dosaženo. Tato poslední výtká, kterou nelze považovat za rozšíření

výtek uvedených v rámci pátého žalobního důvodu, a je proto výtkou novou, není podložena novými skutečnostmi, k nimž došlo před přijetím rozhodnutí 2016/119 (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Anbouba v. Rada, T-563/11, nezveřejněný, EU:T:2013:429, body 52 a 53). Tato výtka je tedy v každém případě zcela neopodstatněná.

- 231 V tomto ohledu je třeba připomenout, že zásah spočívající ve zmrazení majetku osob, na které míří rozhodnutí přijaté na základě ustanovení v oblasti SZBP, nemůže být z hlediska sledovaného cíle nepřiměřený a neúnosný natolik, aby jím byla dotčena samotná podstata práva na vlastnictví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, body 121 a 122 a citovaná judikatura). Soudní dvůr dále rozhodl, že omezení práva na vlastnictví v případě osob, na které takové opatření, jako je zmrazení majetku dotčené v tomto případě, míří, vyplývá nejen z obecné povahy sporného opatření, ale případně i ze skutečné doby jejich uplatňování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132 a citovaná judikatura). Délka období, po které se takové opatření, jako je sporné opatření, uplatní, je jednou ze skutečností, kterou musí unijní soud zohlednit pro účely posouzení přiměřenosti uvedeného opatření (rozsudek ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 172).
- 232 Jelikož žalobce zakládá tento důvod pouze na údajně chybějícím skutkovém základu pro zmrazení sporného majetku a na jeho nepřiměřené délce, postačí konstatovat, jak vyplývá i z bodů 186 až 216 výše týkajících se první části druhého důvodu a z bodů 220 až 226 výše týkajících se čtvrtého důvodu, že ke zmrazení žalobcova majetku byl dán dostatečný skutkový základ a doba zmrazení tohoto majetku není nepřiměřené dlouhá. Přiměřenost tohoto opatření proto nemůže být tímto dotčena.
- 233 Pátý důvod proto musí být zamítnut. Jelikož ani jeden z důvodů uplatněných v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby není opodstatněný, návrhová žádání žalobce směřující ke zrušení rozhodnutí 2016/119 musí být zamítnuta a s nimi i celá žaloba.

K nákladům řízení

- 234 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 235 Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Mohamed Marouen Ben Ali Ben Mohamed Mabrouk ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.

Gratsias

Labucka

Ulloa Rubio

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 5. října 2017.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu a skutkový rámec	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
Právní otázky	5
K návrhovému žádání znějícímu na zrušení rozhodnutí 2015/157	5
K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nesprávného právního posouzení v tom, že Rada nesprávně konstatovala, že vyšetřování probíhající vůči žalobci v Tunisku bylo možné považovat za dostatečný skutkový základ	6
– K první části prvního žalobního důvodu vycházející z toho, že Rada nezohlednila, že se jednotlivá soudní řízení probíhající vůči žalobci v Tunisku vyvíjela v jeho prospěch	7
– K druhé části prvního žalobního důvodu vycházející z toho, že Rada nezohlednila, že byla v rámci vyšetřování vedeného vůči žalobci porušena zásada přiměřené délky soudního řízení ..	10
– Ke třetí části prvního žalobního důvodu vycházející z nesprávného právního posouzení Rady, která nesprávně konstatovala, že důkazy předložené tuniskými orgány dokládaly, že byl žalobce stíhán	13
K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení základních práv žalobce v řízení, v němž bylo přijato rozhodnutí 2015/157	14
– K první části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení článku 47 Listiny z důvodu, že sama Rada nerespektovala zásadu přiměřené délky soudního řízení	14
– K druhé části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady presumpce nevin y s ohledem na tiskovou zprávu Rady ze dne 31. ledna 2011	16
– Ke třetí části druhého žalobního důvodu vycházející z porušení práva na řádnou správu a konkrétně práva na nestranné řešení záležitostí podle čl. 41 odst. 1 Listiny	18
K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z bezpředmětnosti rozhodnutí 2015/157 s ohledem na vývoj demokratického procesu v Tunisku	19
Ke čtvrtému podpůrnému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze „zjevně nesprávného posouzení“ v tom smyslu, že Rada nezohlednila „trestněprávní povahu“ rozhodnutí 2015/157	21
K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 17 Listiny	22
K návrhovým žádáním v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby směřujícím ke zrušení „rozhodnutí“ Rady ze dne 16. listopadu 2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29. května 2015 o vyškrtnutí jeho jména ze seznamu přiloženého k rozhodnutí 2011/72	23
K návrhovému žádání v rámci druhého návrhu na úpravu žalobních důvodů směřujícímu ke zrušení rozhodnutí 2016/119	25
K prvnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady presumpce nevin y a zásady řádné správy	26
K druhému důvodu týkajícímu se neexistence pevného skutkového základu pro sporná opatření	27

– K první části druhého důvodu vycházejícího z přílišné vágnosti tvrzení, z nichž vychází rozhodnutí o ponechání jména žalobce na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/72	27
– K druhé části druhého důvodu vycházejícího z toho, že tuniské orgány nezkoumaly případ žalobce odděleně	28
– Ke třetí části druhého důvodu vycházející z toho, že v rámci tuniského soudního řízení nebyla vyvíjena žádná významná činnost, co se týče osoby žalobce	29
– Ke čtvrté části druhého důvodu vycházející z toho, že skutky vytýkané žalobci a jeho osobní odpovědnost nebyly popsány dostatečně přesně ve smyslu požadovaném judikaturou	30
K třetímu důvodu vycházejícímu z bezpředmětnosti rozhodnutí 2016/119	31
K čtvrtému důvodu vycházejícímu z porušení zásady přiměřené délky soudního řízení	31
K pátému důvodu vycházejícímu z nerespektování práva na vlastnictví	32
K nákladům řízení	33